

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרֻשֵׁת צו

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֻלְקָה.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וְשִׁמְיַת הַשַּׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֻבֵּר וְרַמ"א מִחֻלְקָה לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפֻרֵי הַזֹּהַר, סְפֻרֵים מִיְחָדִים מִלְּקָטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפֻר מִדְּהִים בְּהִמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרָאָקָא.
- ח. מְזַכֵּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָּה, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

תְּשֵׁרֵי תִשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ה. אור הזהר המחלק.....
- ז. הסכמות ומכתבים (המשף).....
- ט. שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א.....
- יא. שבת בו תשוב.....
- טו. זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים.....
- יט. השבת בישוראל פהלכתה.....
- כא. ספורי הזהר.....
- כה. מפני מה הסתיר הקב"ה מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?.....
- כז. בעיר קראקא.....
- כט. מזכה הרבים פהלכתה.....
- לא. אגרות הזהר.....

אחרית הימים

שלוש מלחמות יערכו בני ישמעאל

מזבא ב"פרקי דרבי אליעזר הגדול": ועוד היה רבי ישמעאל אומר, שלוש מלחמות של מהומה עתידים בני ישמעאל לעשות בארץ באחרית הימים, שנאמר (ישעיה כ"א): "מפני חרבות נדדו ואין חרבות אלא מלחמות: אחד ביער בערב, שנאמר (שם): "מפני חרב נטושה", ואחד בים, שנאמר (שם): "מפני קשת דרוכה", ואחד בכרך גדול שברומי שהוא כבד משניהם, שנאמר (שם): "מפני כובד מלחמה" ומשם בן דוד יצמח ויראה באבדן של רשעים, ומשם יבוא לארץ ישראל שנאמר (ישעיה ס"ג א'): "מי זה בא מאדום חמוץ בגדים זה הדור בלבושו צועה ברוב כוחו..."

המלחמה לפני שערי ירושלים תהיה המלחמה הכי נוראה שהיתה אי פעם ורק הקדושים כמלאכים יוותרו ואין פירוש מסברא, רק קבלה מקובלת אצלם מן הנביאים, שהמלחמה הנוראה ביותר שהיתה בעולם תהיה ממש לפני שערי ירושלים, בה יתקבצו כל האומות שבעולם אחד מהן לא נעדר, בצד אחד כל האומות המחזיקות דת נוצרית ובצד אחד כל האומות שאינן מאמינות בדת זו, ומקובל שמות שרי הצבא מכל צד ואיזו אומה נוצחת, ועל מלחמה זו ניבא בלעם באומר: "אוי מי יחיה משומו קל" - שיבואו האומות שבשמים שם קל, ובדרך הטבע אין מנוס לחיים, ולא ישארו שם רק קדושים כמלאכים, ועל זה נאמר (ישעיה ד' ג'): "והנותר בציון והנשאר בירושלים קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלים", ומי יערב לנפשו להיות מקדושים אלו שישארו בחיים.

(אבות על בנים" בהקדמה)

מה יקרה בבוא המשיח?

והנה קודם ביאת המשיח, קודם שתתנער כנסת ישראל מעפרא, יתרבו חבלי לידה, צער

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

מי שיתעסק בזאת החכמה באמת אזי תתקשר נפשו להשם יתברך וכן בכל דור מי שיתעסק בסודות אלו לא יצטרך לנסיון והשכל ישפט זה בצדק כי מי שיתעסק בזאת החכמה באמת אזי תתקשר נפשו להשם יתברך ובכל עת מוסר נפשו בכח באמת להשם יתברך באהבה עזה עד שאינו צריך למסירות נפש בפעל ופוק חזי מה עלתה להשלישה חברים שבאידיא שנגנזו בדביקות נפלא. (הוספות מהרצ"א אות ח')

עקרי ידיעות אמתיות יחוד הקדוש הוא על ידי החכמה הקדושה הלזו ודוד המלך הקדוש, צוה לבנו החכם: "דע את אלקי אביך ועבדהו" ועקרי ידיעות אמתיות יחוד הקדוש הוא על ידי החכמה הקדושה הלזו. (הוספות מהרצ"א מדינוב אות יח)

בספר הקנה: אפטר שילמד אדם ש"ס ופוסקים ויחפם הרבה ויהיה עם הארץ גמור עם נבל - אחי ובני נפשות יקרות גבוהים ורמים תדבקו נפשכם בספר הזהר תקונים זהר חדש

או יאמר איזהו חכם כמבאר בספר הקנה שאפטר שילמד אדם ש"ס ופוסקים ויחפם הרבה ויהיה עם הארץ גמור עם נבל דקבילו אורייתא [תורה] שהוא נובלות חכמה שלמעלה ואינו לומד ברזין דאורייתא שהוא החיות הפנימי של התורה ומי שאינו למדן מפלג בקי בכל התורה ועוסק בפלפול של הבל שלא לשמה ואינו לומד לשמה להשיג נעם ערבנות ידידות מתיקות התורה אשר זה אי אפטר להשיג אם לא בהסיר ממנו כל תאוות הזמן וערבנות המרגש וללמד בספר הזהר ובכתבי מרן אלקי האר"י בעץ חיים ופרי עץ חיים ושער היחודים במתיקות ונעם זיו השכינה שלזה יקרא חכם וכו' פי אין לה חיים בעולם הזה ובעולם הבא אלא בלמוד גמרא ופוסקים עם חכמת הזהר וכתבי מרן אלקי האר"י על פי הקדמות מרן אלקי הרב רבינו ישראל בעל שם זכר צדיק לברכה וכו', ודבק נפשך תמיד לפי השגתך בספר הזהר ובכתבי מרן האר"י, ודבק נפשך מאד ביראה ואהבה והכנעה שלא תהיה פונתך חלילה להיות רב ורבי,

כי זה הוא עבודה זרה ממש וכו' ולכן אחי ובני נפשות יקרות גבוהים ורמים
תדבקו נפשכם בספר הזהר תקונים זהר חדש וכו'. (נוצר חסד פרק ד' משנה א')

ספר הזהר מלא מוסר וכל אות ואת של ספר הזהר ... הם תקונים גדולים
לנשמה לתקן כל הגלגולים

ובפרט שספר הזהר מלא מוסר וכל אות ואת של ספר הזהר וכתבי מרן של
הרב חיים ויטאל דוקא וספר שערי אורה הם תקונים גדולים לנשמה לתקן כל
הגלגולים. (נוצר חסד קאמארנא פרק ד' משנה א')

בעסקו במתיקות לשון הזהר ובאור של סודות התורה מתוקים מדבש,
מתוקים ודאי, טעמו וראו, בכל אלה יתמתקו הדינים, וממש יתהפך ברגע
לאיש אחר בלב רחב ושמת, ובזה ממתיק הדינים, וכורת ומשבית הקלפות,
וזהו הנקרא מחצדי חקלא

והענין דהעוסקין בסודות התורה נקראין מחצדי חקלא שקוצרין ומכלין הקוצים,
אתה אחי תסבר שבלמוד קבלה קוצרין הקוצים, לא כן אחי, אלא שהחיות והאור
והדבקות והשראות השכינה ונעימות ערבות ידידות אור התורה והיחודים
והמשכות נעם אור חיות זיו השכינה הוא ממש מיתה ומות לקלפות מקום חיותו
של זה הוא ממש מיתתו של זה ומחצדי חקלא הם עצמן הקוצים הסובבין את
האדם מחשבות רעות יש מהם אסורים באסור לאו ורשע מיקרי כגון הרהור
נאוף בכונה שזה צריך לדחות בשתי ידים כי הוא ממש עומד בעת שהוא באש
של גיהנם ונפשו מלהטות באש גיהנם והם מכאובי הנפש ובעת מיתה ירגיש
הכאב והצער אף גוף ונפש הקטנות שלו שזה עקר הרגש אדם בגשמי ויזכר
לעצמו שהוא ממש נעשה מרובה לקלפות וגורם שפע לשונאי השם שהם אויביו
ושונאיו גם כן וכל זה יתרבה אצל הנערים והצעירים על ידי למוד התורה כי
צדיק אמת המזכך לא יבוא לו כזה ואם עובר בהרף עין תכף נהפך אצלו לאש
קדוש אור ודבקות וחיית אלקות.

אבל אפלו סתם מחשבות הטורדת מקנאת איש על רעהו או מרשעים המחבלים
המצערים ומבזים אותו וכיוצא באלו כל המחשבות הטורדת הם דינים השורים
על האדם ובלמוד התורה ובפרט בעסקו במתיקות לשון הזהר ובאור של סודות
התורה מתוקים מדבש, מתוקים ודאי, טעמו וראו, בכל אלה יתמתקו הדינים,
וממש יתהפך ברגע לאיש אחר בלב רחב ושמת, ובזה ממתיק הדינים, וכורת
ומשבית הקלפות, וזהו הנקרא מחצדי חקלא. (נוצר חסד שביל התורה א' אות י')

הַסְפָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמְּשֻׁךְ)

חזקי' פייבל ראזנבערג

מלפנים אברק"ק דעברעצין רב דקהל אגודת אזוב ברוקלין, נ. י.

בס"ד, ג' וישב י"ט כסלו תשל"ח לפ"ק

שוכט"ס למע"כ המחבר קונטרס מנחת יהודה... בא לידי עוד לפנים חדשים... מסרתי לידי נכדי הב' החשוב נ"י... והרבה שנים הייתי רב ומנהיג בק"ק הנ"ל... המאכלות בקופסאות הנעשים בבתי חרושת של יהודים ואינם יהודים אינם באים על שלחני ולא על שולחן השומעים בקולי... וע"י הקונטרסים יאירו עיניהם וישמחו בראותם השמות הבדולחים בלשוניהם ושמותיהם על הלעביל ושמה קא גרים - וראיתי שידידי המחבר בן גדולי ישראל זצ"ל...

והיה בזה חיים וברכה ושלום ע"ע לכלנו כ"ר

חזקי' פייבל ראזנבערג

רצופה סיוע להדפסת הקונטרס

הרב שלמה יודא שווייצער

ג' וישב י"ט כסלו שנת תשל"ח לפ"ק

החיים והשלום וכל טוב סלה לכבוד האי גברא רבא ויקירא כש"ת הרב הצדיק מורנו

הרב רבי שלום יודא גראס שליט"א אב"ד דק"ק האלמין.

הנה עברתי על הסה"ק נפש ישעיה על מ"א וראיתי ליקוטים נאים ונפלאים מדברי רבותינו הקדושים, הלכות ודברי מוסר בעניני מ"א, ואזהרות נחוצים ומועילים, ובפרט בעניני שחיטה ובדיקה, ובפרט ראיתי שם מה שהביא מהגה"צ רבי דוד פלדמאן מלונדון בעמ"ח ספר קצש"ע עם פירוש מצודות דוד, שכתב שם כשהבודק בודק הראיה בדיקת פנים, אף אחד אינו יודע מה שעשה שם בפנים רק הקב"ה והוא, ויכול להיות שבפנים הוא קורע הסירכות, כדי להכשירו ואף אחד לא ידע מה שעשה בפנים, כדי שבבדיקת חוץ לא יראו את הסירכות. ושמעתי משוחטים שאמרו לי שהבעל הבית משלם להבודק פנים על כל בהמה שמתירו, (וזה ידוע לשוחטים). הספר "נפש ישעיה" ליקוט נפלא מגדולי עולם, שכל דבריהם המה גופי תורה, וזכית לעשות ספר שהוא מצות עשה שהזמן גרמא, והספר פותח עינים עוורות לעמוד על המשמר להזהיר על מה שנעשה במ"א, כי במדינות אלו מבקשים רק להתיר איסורים, ובפרט הרב המחבר עסק בעצמו בעניני שחיטה וראה את המכשולים הגדולים מה שנעשה בין בשחיטת עופות ובין בשחיטות בהמות, עד שטרק את הדלת של בית השחיטה וברח משם כבורח מן מאש בוער. ויזעק זעקה גדולה ומרה, ועורר את הרבנים על ההפקרות בשחיטה, ותבע לעשות תיקונים,

אבל לדאבוננו היה קולו קול קורא במדבר אמעריקא, שהרבנים סותמים את אזניהם ולא עשו כלום לתקן הדבר. רק יחידי סגולה עשו תיקונים. ע"כ טובה גדולה עשה בזה לעשות רצון יוצרנו, לסייע לכל הבא לטהר ושכרו גדול ממעון הברכות והישועות. עוד עברתי על הספרים מנחת יהודה, קדושת ישראל על כל עניני איסור יחוד, וספר מדריך לצניעות, וספרו הנחמד אפיית המצות השלם ג"ח, ואכילת מצות בישראל ז"ח, שבו מלוקטים דינים ציצים ופרחים מספרי רבותינו גדולי הראשונים עד אחרון שבאחרונים. הנוגעים לדיני קצירה, ברירה, טחינה וכו', אוסף ענקי במקצוע הלזו עדיין לא ראה אור הדפוס עד היום הזה. וכל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, ועליהם אומר הכתוב ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד, ועל גבאי צדקה נאמר כתוב זה, כ"ש על העושים צדקה עם הנפשות, וגדול שכרו מן השמים.

החותם בברכה,
שלמה יודא שווייצער

אפרים גרינבלט

ב"ה, כ' תמוז תשל"ח.

כבוד ידידי המזכה את הרבים בספריו החשובים שכולם נמצאים תחת ידי ומצאתי תועלת בכל ספריו ה"ה ידידי הרה"ג ר' שלום יודא גרוס שליט"א. והגדיל לעשות בספריו שקבלתי כעת ובפרט בספרו אכילת מצות בישראל. שאני דן בענינים שבספרו בספרי שו"ת רבבות אפרים ח"א וח"ב ואני מביא מדבריו בח"ג שאני מכין כעת לדפוס. והנני מברכו ומחזקו להמשיך לחבר חיבורים יקרים לתועלת הרבים.
ידידו עוז הדו"ש הטוב,

אפרים גרינבלט

מתבר שאלות ותשובות רבבות אפרים על אורח חיים

הרב אהרן יהודה אראק

פארעסט הילס

ניו יורק

ב"ה ב' פ' ויגש תשל"ח

שוכט"ס לכבוד הרה"ג הנעלה שליט"א ...

להוט פה טשעק סך 5 דולר... וכן יבורך להגדיל תורה ולהאדירה...

בברכת שים שלום וכו'.

הרב אהרן יהודה אראק

פארעסט הילס, ניו יורק

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שֶׁבַת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שִׁבְתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשֶׁבַת פְּרֻשֵׁת צו

המשך סימן שב - דיני נקוי וקיפול הבגדים

בשבת

וסמ"ק וסה"ת והרא"ש פרק קמא דיומא) ויש אוסרים בכל ענין (בית יוסף בשם הטור סימן של"ד וסימן שיו"ט ותוספות פרק כל כתבי והגהות פרק כ"ב):

י. הרוחץ ידיו טוב לנגבם בכח זו בזו ולהסיר מהם המים כפי יכלתו קודם שיקנחם במפה. הגה: ויש שכתבו דאין לחוש לזה דלא אמרינן שריית בגד זהו כבוסו בכי האי גוונא דאין זה רק דרך לכלוך וכן נוהגין (טור ובית יוסף ואגור) ולכן מותר לנגב ידיו בבגד שהטיל בו תינוק מי רגלים כדי לבטלם שאין זה רק דרך לכלוך בעלמא (טור) אבל אסור ליתן מים ממש על המי רגלים כדי לבטלם (הגהות מיימוני פרק כ"ב ותוספות פרק שמונה שרצים):

יא. מי שנתלכלכה ידו בטיט מקנחה בזנב הסוס ובזנב הפרה ובמפה הקשה העשויה לאחוז בה קוצים אבל לא במפה שמקנחים בה ידים שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול ויבא לכבס המפה:

יב. אסור לנגב כוס שהיה בו מים או יין במפה משום דאית לידי סחיטה:

יג. אין מסתכלין בשבת במראה של מתכת שהיא חריפה כאיזמל (פירוש כעין סכין קטן חד וחריף) דחיישינן שמא ישיר בה נימין המדולדלין ואפילו אם הוא קבוע בכותל אבל מותר להסתכל במראה שאין בה חשש זה אפילו אינה קבועה:

סימן שג - דיני תכשיטי אשה, ובו כ"ז סעיפים א. לא תצא אשה בחוטי צמר ולא בחוטי פשתן ולא ברצועות שבראשה מפני שצריכה להסירם בשעת טבילה חיישינן שמא תוליקם ד' אמות ברשות הרבים ואם הם קלועות בשערה מותר ויש מי שאוסר ואם הם מעשה אריגה מותר שאינה צריכה להסירם בשעת טבילה. הגה: ובלבד שלא יהיו מטונפות או מזהבים דאז מסירן כדי שלא יתטנפו במים (טור והרא"ש וסמ"ג):

ב. מותר לצאת בחוטי שצבוארה שהם רפויים ואינה צריכה להסירם בשעת טבילה אבל בקטלא שצבוארה אסור מפני שצריכה להסירם בשעת

ג. מקפלים כלים בשבת לצורך שבת ללבשם בו ביום ודוקא באדם (אחד) ובחדשים שעדיין לא נתכבסו ולבנים ואין לו להחליף ואם חסר אחת מאלו התנאים אסור ויש מי שאומר דלקפלו שלא כסדר קיפולו הראשון מותר בכל ענין ונראין דבריו: ד. מכבש (הוא כלי שכובשין בו בגדים אחר הכביסה והם שתי לוחות זה על זה והבגדים ביניהם) של בעל הבית מתירין אותו ליטול ממנו בגדים לצורך השבת ושל אומן אסור מפני שהוא תחוב בחזקה והתרתו דומה לסתירה:

ה. חלוק לאחר כביסה הוא מתקשה ומשפשפים אותו בידיים לרככו מותר לעשותו בשבת שאינו מתכוין אלא לרככו אבל סודר אסור מפני שמתכוין לצחצחו והוי כמלבן. הגה: וכובעים ושאר כלי פשתן דינן כסודר (בית יוסף בשם ש"ל):

ו. טיט שעל רגלו (או על מנעליו) (בית יוסף ורבינו ירוחם חלק י"ג) מקנחו בכותל אבל לא בקרקע דלמא אתי לאשוויי גומות ויש מי שאוסר אף בכותל. הגה: ויש מי שמתיר בשניהם (הרא"ש) והוא הדין דמותר להסירו במעט (חרס הראוי לטלטל) (רבינו ירוחם חלק י"ג):

ז. טיט שעל בגדו משפשפו מבפנים דלא מוכחא מלתא לאתחזויי כמלבן אבל לא בחוץ דדמי למלבן ומגררו בצפורן ויש מפרשים דהני מילי לח אבל יבש אסור דהוי טוחן:

ח. אין מגרדין (בסכין או בצפורן) מנעל בין חדש בין ישן מפני שקולף העור והוי ממשק:

ט. מותר ליתן מים על גבי מנעל לשכשכו אבל לכבסו דהיינו שמשפשף צדו זה על זה אסור אבל בגד שיש עליו לכלוך אסור אפילו לשכשכו דזהו כבוסו אלא מקנחו בסמרטוט בקל ולא בדוחק פן יסחוט. הגה: ובגד שאין עליו לכלוך מותר לתת עליו מים מועטים ולא מרובים שמא יסחוט (בית יוסף בשם סמ"ג

המשך בעמוד יד

אחר צער, כדכתיב (דניאל י"ב): "והעת ההיא יעמוד מיכאל השר הגדול העומד על בני עמך, והיתה עת צרה אשר לא נהיתה מהיות גוי עד העת ההיא, ובעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר". עוד (שם): "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים ולא יבינו כל הרשעים והמשכילים יבינו". כתיב (זכריה י"ג): "והבאתי את השלישית באש וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב".

אמר רבי יוחנן, דור שבן דוד בא בו, תלמידי חכמים מתמעטין, והשאר עיניהם כלות ביגון ואנחה, וצרות רבות וגזרות קשות מתחדשות, עד הראשונה פקודה [פירוש רש"י: עד שלא כלתה צרה הראשונה], שניה ממהרת לבוא. תניא רבי יהודה אומר - דור שבן דוד בא בו בית הועד יהיה לזנות והגליל יחרב... תניא רבי נהוראי אומר - דור שבן דוד בא בו, נערים ילבינו פני זקנים... תניא רבי נחמיה אומר - דור שבן דוד בא בו, העזות תרבה, והיוקר יעוות, והגפן יתן פריו והיין ביוקר...

(סנהדרין צ"ז ע"א)

אמר רבי יוחנן, אם ראית דור שמתמעט והולך חכה לו, שנאמר (שמואל ב' כ"ב): "ואת עם עני תושיע". אמר רבי יוחנן: אם ראית דור שצרות רבות באות עליו כנהר - חכה לו, שנאמר (ישעיה נ"ט): "כי יבוא כנהר צר רוח ה' נוססה בו", וסמוך ליה (שם) "ובא לציון גואל". אמר רב - אין בן דוד בא, עד שתתפשט מלכות אדום על ישראל ט' חדשים, שנאמר (מיכה ה'): "לכן יתנם עד עת יולדה ילדה ויתר אחיו ישובון על בני ישראל".

(סנהדרין צ"ח ע"א וע"ב)

אמר רבי זירא אמר רבי ירמיה בר אבא, דור שבן דוד בא, קטגוריא בתלמידי חכמים, כי אמריתה קמיה דשמואל אמר צרוף אחר צרוף... תני רב יוסף בזוזי ובזוזי דבזוזי. פירוש רש"י: שוללים אחר שוללים.

(כתובות קי"ב ע"ב)

שֵׁבֶת בּוֹ תְּשׁוּב

לקוט מספֿר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מִזוֹהַר הַקְּדוּשׁ וְסִפְרֵי קַבָּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

על כל דא כתיב (ישעי' סד, ג) עין לא ראתה אלהים זולתך, שמא דא אתפרש אלהים זולתך, דא נקודא תתאה קדישא, דאיהו ידע האי עדן דלתתא דטמיר בגנתא, ולית אחרא מאן דידע ליה, אלהים זולתך, דא עדן עלאה על כלא דאיהו רזא דעלמא דאתי, דאיהו ידע לנקודא תתאה בחד צדיק דנפיק מניה נהר דרוי ליה, ולית מאן דידע ליה בר איהו, דכתיב אלהים זולתך, דאיהו אחיד לעילא לעילא עד אין סוף.

והאי נהר^ג דנפיק מעדן לתתא רזא איהו לחכימין, ברזא דכתיב (ישעי' נה, יא) והשביע בצחצחות נפשך, ומלה דא אתפרש לעילא ותתא, נשמתא דנפקא מהאי עלמא דחשוכא, איהי תאיבת למחמי בנהירו דעלמא עילאה, כהאי בר נש דתאיב למשתי בתאיבו למיא, הכי כל חד וחד איהו צחצחות, כמה דאת אמר (שם ה, יג) צחה צמא, צמא מאינון צחות דנהורין דגנתא ורקיעא והיכלין דגנתא.

הערות

נג. פירוש הסולם: על כל דא וכו'. על כל זה כתוב, עין לא ראתה אלקים זולתך. שם זה, אלקים, מתבאר א) אלקים זולתך, זה נקודה תחתונה הקדושה, שהיא מלכות דאצילות הנקראת אלקים, שהיא יודעת את עדן הזה שלמטה, בגן עדן הארץ, הנסתר בגן, ואין אחר מי שיודע אותו, זולת המלכות דאצילות. ב) אלקים זולתך זה הוא עדן העליון על כל, שהוא סוד עולם הבא, כלומר חכמה דאצילות שהוא עדן העליון, שהיא מתגלה בבינה דאצילות הנקרא עולם הבא, שנקראת אלקים, שהוא יודע את נקודה התחתונה, דהיינו מלכות דאצילות, על ידי צדיק אחד שיוצא ממנה, שהוא הנהר המרוה אותה, דהיינו הנהר היוצא מעדן שהוא יסוד (עיי' לעיל אות ש"י בסולם בסופו), הנקרא צדיק, ואין מי שיודע אותה חוץ ממנו, שכתוב, אלקים זולתך, שהוא אחוז למעלה למעלה עד א"ס.

פירוש, עין ה"ס חכמה, ראיה ה"ס השפעת החכמה, ואומר ב' פירושים על עין לא ראתה אלקים זולתך, א) שרומז על מלכות דאצילות הנקראת אלקים, אשר החכמה אינה מתגלה בשום ספירה חוץ ממנה. ושיעור הכתוב, עין לא ראתה, להשפיע חכמה אל עדן שבגן עדן הארץ, זולת אלקים שהוא מלכות, שבת מתגלה החכמה. ב) שרומז על בינה דאצילות שנקראת גם כן אלקים, ושיעור הכתוב, עין לא ראתה, להשפיע חכמה למלכות דאצילות, זולת אלקים שהוא בינה דאצילות, שממנה מתחיל השורש

וההוא נהר־י דנפיק מעדן, כל אינון נשמתינ בלבושי יקר יתבין על ההוא נהר, ואלמלא ההוא לבושא לא יכלין למסבל, וכדין מתישבן ורוון באינון צחות ויכלי למסבל, וההוא נהר איהו תקונא דנשמתינ לאתישבא ולאזנא ולאזנא מאינון צחות, ונשמתינ אתהנן (נ"א אתתקנון) על ההוא נהר ומתישבן ביה וכו'.

ובגין דמתקנינ־י נשמתינ על ההוא נהר דנגיד ונפיק מעדן, יכלין לאתישבא באינון צחות עלאין ולסלקא לעילא, בההוא פתחא דאמצעייתא דרקיעא, וחד עמודא דקאים באמצעות גגנתא דקארן.

בההוא עמודא־י סלקין לעילא בגו ההוא פתחא דרקיעא, וביה סחרניה אית ביה ענן ועשן ונגה (ישעי' ד, ה). ואף על גב דאוקמוה להאי קראי, אבל ענן ועשן אלין מלבר, ונגה מלגו, ודא איהו לחפיא על אינון דסלקין לעילא דלא יתחזון מקמי אינון דיתבין לתתא.

נד. פירוש הסולם: והאי נהר דנפיק מעדן וכו'. ונהר זה היוצא מעדן בגן עדן שלמטה, הוא סוד לחכמים, בסוד שכתוב, והשביע בצחצחות נפשך. ודבר זה מתבאר למעלה ולמטה, כי הנשמה היוצאת מעולם הזה החושך, הוא משתוקק לראות באור של עולם העליון, כאדם הזה המשתוקק לשנות מים בצמאנו, כך כל אחת ואחת היא צמצחות, כש"א צחה צמא, כן צחצחות ירושו צחה צחות, שהיא צמאה אחר צחות האורות של הגן, והרקיע, והיכלות שבגן.

נה. פירוש הסולם: וההוא נהר וכו'. ונהר ההוא היוצא מעדן, כל אלו הנשמות יושבות בלבושי יקר על נהר ההוא. ולולא לבוש ההוא לא היו יכולות לסבול את האורות, ואז מתישבות ורוות בצחות האלו, ויכולות לסבול. ונהר ההוא הוא תיקון של הנשמות להתישב ולהזון ולהנות מצחות האלו, והנשמות מתתקנות על נהר ההוא ומתישבות בו.

נו. הנשמות מתתקנות על ידי נהר היוצא מעדן: ובגין דמתקנינ נשמתינ. ומשום שהנשמות מתתקנות על נהר ההוא הנמשך ויוצא מעדן, הן מכולות להתישב בצחות אלו העליונות, ולעלות למעלה, בפתח ההוא שבאמצע הרקיע, ובעמוד אחד העומד באמצע הגן, כמו שאמרנו (לעיל אות ש"ו) ונתבאר הכתוב, והשביע בצחצחות, למעלה ולמטה, בצחצחות שלמעלה, כמו שאמר כאן. ובצחצחות שלמטה, שהן האורות של הגן והרקיעים והיכלות כמו שאמר (באות ש"ד) ושניהם נעשים על ידי הנהר היוצא מעדן.

נז. בההוא עמודא סלקין וכו'. בעמוד ההוא שבאמצע הגן עולים למעלה, דרך פתח ההוא שברקיע דגן עדן, נשמות הצדיקים. ובו מסביב, יש בו ענן ועשן ונוגה. בסוה"כ, וברא ה' על כל מכון הר ציון ועל מקראיה ענן יומם ועשן ונגה וגו'. ואף על פי שהעמידו מקרא הזה, אבל ענן ועשן אלו היו מבחוץ ונגה מבפנים, וזה היה כדי לכסות על אותם העולים למעלה, שלא יתראו לאלו היושבים למטה.

והא הכא"ה רזא דרזין כד (נ"א בעי קב"ה לאתקנא האי נקודה וכו') **האי נקודה בעא לאתקנא בתקונוי ולא תקשטא, בשבתי ובזמני ובחגי, משדר ארבע אנפין דנשר וקיימין על היכלא דאקרי דרור, והיינו מר דרור, ובגין דא בשתא דיובלא בעינן לאכרזא דרור, כמה דאת אמרת (ויקרא כה, י) וקראתם דרור, ואינן ארבע אנפין יהבין קלא, ולית מאן דישמע ליה בר אינון נשמתינ דאתחזון לסלקא, ואינון מתכנשין תמן ונטלי לון אלין ד' אנפין ואעלין לון לגו בההוא עמודא דקיימא באמצעיתא.**

ובההיא שעתא סלקא ההוא עמודא דעננא ואשא ותננא, ונגה מלגו. **ואלין תרין אקרון** (ישעי' שם) **מכון הר ציון ומקראיה, מכון הר**

הערות

נח. בזהר פרשת ויחי (דף ר"ט עמוד א'). פרשת אחרי (דף נ"ט ע"א). ועיין גם כן לעיל פ"ב (מזהר חדש פ' נח במדרש הנעלם).

נב. סוד הסודות של ד' פנים של נשר: **והא הכא רזא וכו'.** והרי כאן סוד הסודות. כי כשנקודה הזו, דהיינו הגן, שהיא מלכות דבינה דארץ דעשיה, הנקראת נקודה, רצתה להתתקן בתקוניה ולהתקשט בשבת ובזמנים ובחגים, שולח לה הקדוש ברוך הוא ד' פנים של נשר, ועומדים על ההיכל שנקרא דרור, והיינו מר דרור. ומשום זה בשנת היובל צריכים להכריז דרור, כמו שאמר וקראתם דרור לכל יושביה. ואלו ד' פנים נותנים קול, דהיינו שקוראים דרור לכל יושבי הגן, ואין מי שישמע אותו, חוץ מאלו הנשמות הראויות לעלות, והם מתאספים שם בהיכל הדרור, ואלו ד' פנים לוקחים אותם ומכניסים אותם לפנים בעמוד ההוא העומד באמצע הגן. ביאור הדברים, בשבת ויו"ט ור"ח מאירים מוחין גדולים בכל העולמות, ונודע שאינם מתפשטים ממעלה למטה אלא שהתחתונים עולים במקום מדרגות העליונות ושם מקבלים המוחין ההם ולא במקומם. ובכדי שכל תחתון יוכל לעלות לעליון צריכים לפתיחת הפתחים שבאמצע הרקיעים, שדרך שם עולה התחתון למקום העליון, ופתיחה זו נעשה על ידי ג' שמות אהיה, המורידה המלכות ממקום בינה למקומה עצמה ואז נפתח אותו הגבול של סיום החדש שהיה במקום בינה, שה"ס הרקיע, ויכולים בינה ותו"מ שנפלו מעליון לחזור למדרגתם והם לוקחים עמהם גם את התחתון שהיו דבוקים בו בעת נפילתם ומעלים אותו לעליון, כמו שנתבאר זה באורך לעיל (אות קל"א) ע"ש כל ההמשך. ורק שינוי אחד יש כאן, שמה שנקראים שם אויר, דהיינו בינה ותו"מ דעליון, מכונה כאן עמוד דקאים באמצע גנתא, וכמו שנאמר שם שהאויר נושא את התחתון ומעלהו לעליון, נאמר כאן שעמודא דקאים באמצעיתא נושא התחתון ומעלהו לעליון, כי היינו הך.

האיך הנשמות הולכות למעלה מההיכל דאיקרי דרור - הסוד של ושבתי איש אחותו: וזהו אומרו **האי נקודה וכו' ולא תקשטא בשבתי ובזמני וחגי,** דהיינו לקבל הארות ג' אה"י המבטלות הגבול שבסיום הרקיע, כי מחזירות המלכות משם למקומה. **משדר ד' אנפין דנשר,** שהם חו"ג תו"מ שבקו אמצעי הנקרא פני נשר,

ציון דא איהו תקונא דלעילא כד נקודא תתאה מתקשטא, ואינון מקראיה דההיא נקודא לאתקשטא.

הערות

שבחו"ג תו"מ אלו מלובשות ג' אהיה, שהארטן מורידה המלכות מסיום הרקיע למקומה, (כמו שאמר לעיל אות קל"א ד"ה והארה זו, עש"ה) ומבטלת בזה כל הדינים והגבול מעל הגן, וזה שאמר וקיימין על היכלא דאקרי דורו, דהיינו שהארטם היא הארת דרור וחירות, ונקרא היכל דרור, המשחררת כל הדינים והגבולים מן כל המציאות שבגן, על ידי זה שמעלה אותם מסיום הרקיע ולמעלה על ידי עמוד האמצעי שבגן כנ"ל, והארה זו דומה להארט היובל שנאמר בו וקראתם דרור לכל יושביה, אף כאן ואינון ארבע אנפין יהבין קלא, דהיינו קריאת הדרור לכל יושבי הגן, שנתבטלו כל הדינים, והגבול, וכל אחד יכול לעלות למעלה עם עמודא דקיימא באמצעיתא, ולית מאן דישמע ליה בר אינון נשמתינ דאתחזון לסלקא ואותן שאינון ראויות לעלות אינן מרגישות כלל מן דרור הזה. ואינון מתכנשין תמן בהיכל הדרור, ונטלי לון אלין ד' אנפין ואעלין לון לגו בההוא עמודא דקיימא באמצעיתא דהיינו שמתחברות בבינה ותו"מ דרקיעים הנפולים ונעוצים בגן. (כנ"ל אות ש"ו) שעם עמוד הזה עולות מרקיע ולמעלה כפי מדרגתן. שה"ס ושבתם איש אל אחוזתו.

המשך יבא

המשך 'שו"ע ורמ"א' מעמוד ט

בו חוטינ של צבעונין ותולין אותו לכלה להפריח ממנה הזכוכים:

ד. לא תצא בעיר של זהב ופירש רש"י שהוא תכשיט עגול ומציירין בו כמין עיר ויש באמצע לשון שמחברים אותו למלבוש ורבינו תם פירש שהוא כעין עטרה לראש:

ה. כלילא והוא תכשיט שמניחתו על פדחתה מאוון לאוון וקושרתו ברצועות התלויות מותרת לצאת בו בין שהיא עשויה מחתיכות של זהב חרוזות כחוט בין שאותן חתיכות קבועות במטלית:

ו. רסוקיא דהיינו חתיכת מעיל רחבה אם יש בה רצועות קצרות תלויות בה לקושרן בהם ולהדקן סביבותיה דמהדק שרי ואם אין לו רצועות אסור: ז. לא תצא בקטלא דהיינו בגד שיש לו שנצים כעין מכנסים ומכניסים בו רצועה רחבה וקושרה סביב צוארה והבגד תלוי על לבה והוא חשוב ומצוייר בזהב:

הטבילה לפי שהיא מהדקת אותה כדי שתראה בעלת בשר וחיישינן דלמא אתי לאתויי ד' אמות ברשות הרבים ולא תצא בטוטפת והוא כמין ציץ ומגיע מאוון לאוון ולא בשרביטין והוא גם כן ציץ ואינו מגיע אלא עד לחיים שכורכתו על ראשה ותולה לה על לחייה מכאן ומכאן והוא שאינם תפורים בשבכה דחיישינן דלמא שלפא לאחוויי ואתי לאתויי ד' אמות ברשות הרבים אבל אם תפורים ליכא למיחש להכי ומותר. הגה: ויש אומרים דבתולה שאינה חוששת לגילוי ראשה אפילו תפורה בשבכה אסור דחיישינן שמא תסירה עם השבכה ואתי לאתויי (אור זרוע):

ג. לא תצא בכיפה של צמר דהיינו חוטי דעמרא דגדילין ועבידי כי הוצא (פירוש ככלים העשויים מעלי לולבי הדקלים שהם באריגה מזה שאין כן איצטמא העשויה כמין לבד כדאיתא בגמרא שם) ורחבים כשתי אצבעות כשיעור ציץ ולא באיצטמא דהיינו מטלית שתולין

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

מנחה של שבת שעת רצון

בא וראה, בכל ששת ימי השבת, כשמגיעה שעת תפלת המנחה, הדין הקשה שולט וכל הדינים מתעוררים, אבל ביום השבת, כשמגיע זמן תפלת המנחה, נמצא רצון הרצונות, והעתיק הקדוש מגלה רצונו, וכל הדינים נכפים, ונמצא רצון ושמחה בכל.

מנחה של שבת שעת רצון

תא חזי, בכל שיתא יומי דשבתא, כד מטא שעתא דצלותא דמנחה, דינא תקיפא שלטא, וכל דיני מתערין. אבל ביומא דשבתא, כד מטא עדן דצלותא דמנחה, רעוא דרעוין אשתבח, ועתיקא קדישא גליא רצון דיליה, וכל דיני מתכפין, ומשתבח רעווא וחדו בכלא.

ענג הנפש והגוף

וקראת לשבת ענג - ענוג של הכל, ענוג הנפש והגוף, ענוג לעליונים ולתחתונים. וקראת לשבת, מה זה וקראת? שיזמין אותה, כמו שנאמר (ויקרא כג) מקראי קדש, כלומר מזמנים, כמו מי שמזמין אורח לביתו. ועל זה וקראת לשבת ענג, שיזמין אותה כמו שמזמנים אורח, בשלחן מתקן ובבית מתקן פראוי במאכל ובמשתה פראוי יותר על שאר הימים. וקראת לשבת ענג - מבעוד יום. לקדוש ה' מכבד - זה יום הכפורים, שנים שהם אחד.

ענג הנפש והגוף

(ח"ב מ"ו, א)

וקראת לשבת עונג, ענוגא דכלא, ענוגא דנפשא ונופא ענוגא דעלאין ותתאין. וקראת לשבת, מאי וקראת. דיומין ליה. כמה דאת אמר, (ויקרא כג) מקראי קדש, כלומר, זמין, כמה דמזמין אושפיזא לביתיה. ועל דא וקראת לשבת ענג, דיומין ליה, כמה דמזמין אושפיזא, בפתורא מתקנא, בביתא מתקנא כדקא יאות, במיכלא ובמשתה כדקא יאות, יתיר על שאר יומין. וקראת לשבת מבעוד יום. לקדוש יי' מכוּבד: דא יום פפורים. תרי דאינון חד. וכבדתו

מעשות דרכיך, כְּמָה דְאוֹקִימוֹנָא.

וכבדתו מעשות דְרַכְיֶךָ - כְּמוֹ שְׁבָאֲרֵנוּ.

**לְבוּשִׁים נְאִים וְטְעִימַת מְאָכְלִים
בְּשַׁבַּת**
(תקוני זהר ס"ט, ב)

**לְבוּשִׁים נְאִים וְטְעִימַת מְאָכְלִים
בְּשַׁבַּת**

כִּן בְּגוּוֹנָא דָא שְׂכִינְתָא אִיהִי פְרֻדָּם
בְּגִלּוּתָא, וְאִיהִי מוּחָא מְלֻנְגוּ, אַגּוּז
קְרִינְו לִיה, כְּמָה דְאָמַר שְׁלֹמֹה מְלָכָא,
אֶל גִּנַּת אַגּוּז יִרְדְּתִי (שיר ו יא), וְאִיהִי
שְׂכִינְתָא אִיפָא מְלֻנְגָא, הֲדָא הוּא
דְכַתְיֵב (תהלים מה יד) כָּל כְּבוֹדָה בַּת
מְלֶךְ פְּנִימָה מִמְשַׁבְּצוֹת זְהָב לְבוּשָׁה,
וְקַלִּיפִין הֵן כְּמָה רְשׁוּיֹת נוּבְרָאִין,
וּבְשַׁבַּת מִבְּלָא אֶתְפַּשְׁטַת, וְאֶתְלַבְּשַׁת
בְּלְבוּשֵׁין שְׁפִירָאן, וְכֵן צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל
לְתַתָּא, לְאֶתְחַדְשָׁא בְּשַׁבַּת בְּלְבוּשֵׁין
שְׁפִירָאן, וְכֵן לְאַטְעֵמָא בְּשַׁבַּת מִכָּל
מְאָכְלִין טְבִיין, בְּנִין לְקַשְׂרָא וְלְאַרְקָא
בְּרַבָּאן לְגַבְהַ מִכָּל סְפִירָן, וְלְמַהוּי
אֶשְׁתַּקִּיא מִבְּלָהוּ.

כִּן כְּמוֹ זֶה, הַשְּׂכִינָה הִיא פְרֻדָּם
בְּגִלּוּת, וְהִיא מִחַ מִבְּפָנִים, אַגּוּז
קוֹרְאִים לָהּ, כְּמוֹ שְׁאָמַר שְׁלֹמֹה
הַמֶּלֶךְ אֶל גִּנַּת אַגּוּז יִרְדְּתִי, וְהַשְּׂכִינָה
הִיא פְרִי מִבְּפָנִים. זֶהוּ שְׁכַתוֹב כָּל
כְּבוֹדָה בַּת מְלֶךְ פְּנִימָה מִמְשַׁבְּצוֹת
זְהָב לְבוּשָׁה, וְהַקְּלָפוֹת הֵן כְּמָה
רְשׁוּיֹת נְכָרִיּוֹת, וּבְשַׁבַּת הִיא
מִתְפַּשְׁטַת מִן הַכֹּל וּמִתְלַבְּשַׁת
בְּלְבוּשִׁים יְפִים, וְכֵן צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל
לְמַטָּה, לְהִתְחַדֵּשׁ בְּשַׁבַּת בְּלְבוּשִׁים
יְפִים, וְכֵן לְטַעֵם בְּשַׁבַּת מִכָּל
הַמְאָכְלִים הַטּוֹבִים, כְּדִי לְקַשֵּׁר
וְלְהַרְיֵק בְּרַכּוֹת אֵלֶיהָ מִכָּל הַסְּפִירוֹת,
וְשִׁתְּהִיָּה מְשַׁקִּיַּת מִכָּלֵם.

**יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאָר
(ח"ב ר"ט, א)**

יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאָר

הֵהוּא רוּחָא עֲלָאָה דְנַחִית עֲלֵיהּ
דְבַר נֶשׁ בְּחֻדּוֹ, וְחֻדֵי
לְנַפְשֵׁיהּ, כְּדִין קוּימָא נַפְשָׁא דְבַר נֶשׁ,
בְּגוּוֹנָא דְעֲלָמָא דְאֶתִי, דְזַמִּין
לְאֶתְהַנָּאָה מְנִיָּה, כְּמָה דְבַר נֶשׁ, אֲהֵנִי
לְהֵאִי רוּחָא בְּעֲלָמָא דָא. הֵכִי הֵהוּא
רוּחָא אֲהֵנִי לִיה לְבַר נֶשׁ, לְעֲלָמָא
דְאֶתִי, דְכַתְיֵב, (ישעיה נח) אֲזַ תִּתְעַנְּג עַל

אוֹתָהּ רוּחַ עֲלִיוְנָה שְׁיֹרְדַת עַל אָדָם
בְּשִׁמְחָה וּמְשִׁמַּחַת אֶת נַפְשׁוֹ, אֲזַ
עוֹמְדַת נַפְשׁ הָאָדָם כְּמוֹ הָעוֹלָם
הַבָּא, שְׁעֵתִיד לְהִנּוֹת מִמְּנֹו. כְּמוֹ
שְׁאָדָם מֵהִנֵּה אֶת הָרוּחַ הַזֶּה בְּעוֹלָם
הַזֶּה, כִּךְ אוֹתָהּ רוּחַ מֵהִנֵּה אוֹתוֹ
לְעוֹלָם הַבָּא, שְׁכַתוֹב (ישעיה נח) אֲזַ
תִּתְעַנְּג עַל ה' וְגו'. וְכַתּוּב וְהַשְּׁבִיעַ

בְּצַחְצַחוֹת נַפְשֶׁךָ. כִּמוֹ שְׂאֵדָם מְרוּהָ
 אֵת אוֹתוֹ עֲנֵג וּמְהִנֶה אוֹתוֹ, כִּדְּ גַם
 הוּא מְרוּהָ אוֹתוֹ לְעוֹלָם הַבָּא. אִז
 כְּשֶׁהָאָדָם זוֹכֵה וּמְשָׁלִים אֵת שְׁלֵמוֹת
 כְּבוֹד שַׁבַּת כְּפִי שְׂאֵמְרוֹ, הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא עֲלֵיו וְאוֹמֵר, (שם מט)
 וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אֲתָה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 בְּךָ אֲתַפְאֵר.

**מְנוּחַת הַשְּׂכִינָה בְּשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים
 טוֹבִים**

שְׁבֻזְמוֹן שֶׁהַשְּׂכִינָה בְּגִלוּת, נֹאֲמַר בָּהּ
 וְלֹא מְצָאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ וְגוֹמֵר, אֲלֵא
 בְּשַׁבַּת וַיָּמִים טוֹבִים. וּבְאוֹתוֹ זְמַן
 מִתְיַחֵדֵת עִם בַּעֲלָהּ, וְכִמְהָ נַפְשׁוֹת
 יִתְרוֹת יוֹרְדוֹת עִמָּה לְדוֹר עִם
 יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וְשִׁמְרוּ בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֵת הַשַּׁבַּת לְדֶרְתְּכֶם. אֲשֶׁר־י
 הוּא מִי שְׁמַתְקַן לָהּ דִּירָה נְאֻה בְּלִבּוֹ,
 וְכִלִּים נְאֻים בְּאִיבְרִים שְׁלוֹ, וְאִשָּׁה
 נְאֻה, שֶׁהִיא נִשְׁמָתוֹ, שֶׁבִשְׂבִילָהּ שׁוֹרָה
 הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁהִיא נִשְׁמַת כָּל חַי
 עֲלֵיו, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא שׁוֹבֵת
 בְּאֶחָד, וַיִּנְפֹשׁ בְּאֶחָד, בְּשַׁכְּינָה
 הָעֲלִיּוֹנָה הוּא שׁוֹבֵת עֲלֵיהֶם,
 וּבְשַׁכְּינָה הַתַּחְתּוֹנָה הוּא וַיִּנְפֹשׁ
 עֲלֵיהֶם, וְנוֹתֵן לָהֶם נַפְשׁוֹת יִתְרוֹת.
 שְׂאוֹתָן בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רַעוּתֶיהָ,
 שְׂבָאוֹת עִמָּה, וְכִמְהָ מְלֹאכִים מְמַנִּים,
 וּמְשֻׁרְתִים שְׁלֵהֶם בְּאִים עִמָּם, שֶׁהֵם

וַיָּ וְגו'. וּכְתוּב וְהַשְּׂבִיעַ בְּצַחְצַחוֹת
 נַפְשֶׁךָ. כִּמְהָ דָבַר נֶשׁ, רְוִי לְהֵהוּא
 עֲנוּנָא, וְאֵהֲנִי לֵיה, הִכִּי נָמוּ אִיהוּ רְוִי
 לֵיה לְעֵלְמָא דְאַתִּי. בְּרִין כִּד בַּר נֶשׁ
 זְכִי, וְאִשְׁלִים שְׁלִימוֹ דִּיקְרָא דְשַׁבְּתָא
 בְּדִקְאֵמְרוֹ, קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא קְאָרִי
 עֲלֵיהָ וְאוֹמֵר, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי
 אֲתָה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְאֵר.

**מְנוּחַת הַשְּׂכִינָה בְּשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים
 טוֹבִים**

דְּבֻזְמוֹנָא דְשַׁכְּינָתָא אִיהִי בְּגִלוּתָא,
 אֲתַמַּר בָּהּ (בראשית ח ט)
 וְלֹא מְצָאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ וְגוֹמֵר, אֲלֵא
 בְּשַׁבַּת וַיָּמִין טוֹבִין, וּבִהֵהוּא זְמַנָּא
 אֲתִיַּחֲדֵת עִם בַּעֲלָהּ, וְכִמְהָ נַפְשׁוֹת
 יִתְרִין קָא נַחְתִּין עִמָּה, לְדִיַּירָא
 בְּיִשְׂרָאֵל, הֵדָא הוּא דְכְּתוּב (שמות לא
 טו) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הַשַּׁבַּת
 לְדֶרְתְּכֶם, וְנִפְאָה אִיהוּ כְּמָן דְּמַתְקַן לָהּ
 דִּירָה נְאֻה בְּלִבֵּיהּ, וְכִלִּים נְאֻים
 בְּאִיבְרִים דִּילֵיהּ, וְאִשָּׁה נְאֻה דִּאִיהִי
 נִשְׁמָתֶיהָ, דְּבִגְינָה שְׂרִיָּא שְׂכִינָתָא
 עֲלָאָה דִּאִיהִי נִשְׁמַת כָּל חַי עֲלֵיהּ,
 וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ שַׁבַּת בְּחֵד,
 וַיִּנְפֹשׁ בְּחֵד, בְּשַׁכְּינָתָא עֲלָאָה אִיהוּ
 שַׁבַּת עֲלֵייהוּ, וּבְשַׁכְּינָתָא תַּתָּאָה אִיהוּ
 וַיִּנְפֹשׁ עֲלֵייהוּ, וְנִהִיב לוֹן נַפְשָׁן
 יִתְרִין.
 דִּאִינוֹן בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רַעוּתֶיהָ,

דקא אתיין עמה, וכמה מלאכים
 מכנין ומשמשין דלהון קא אתיין
 עמהון, דאינון שבועין, דתליין מן זכור
 ושמור, ודא איהו ויכל"ו, כליל שבועין
 ותריין, ואתקריאו אלין נפשות
 אושפזין, בנין דלא שרייאן בישראל
 אלא ביום השבת, וכד נפיק שבת
 בלהו חזרין לאתרייהו.

שבועים, שתלויים מן זכור ושמור,
 וזהו ויכל"ו, כולל שבועים ושתיים,
 ונקראות הנפשות הללו אשפזין,
 מכיון שלא שורות עם ישראל אלא
 ביום השבת, וכשיוצאת שבת, כלן
 חוזרות למקומן.

הפורש סכת שלום עלינו

ונשמתיין דאינון מסטרא דשכינתא
 עלאה אתקריאו אפרוחין,
 ונפשיין מסטרא דשכינתא תתאה
 אקרון ביצים, ודא איהו רזא דהפורס
 סכת שלום עלינו, אימא עלאה דאיהו
 סכת שלום דמסבך עליהו, ושלום
 עמה, דאתמר ביה (במדבר כה יב) הנני
 נותן לו את בריתי שלום, ואית סוכה
 לתתא כ"ו ה"ס דאיהו יאהדונה"י,
 סוכת שלום, כ"ו ה"ס, ת' דאיהו תפארת.
 בההוא זמנא יהון בנין ברשותא
 דקודשא בריך הוא, וקלא נפיק ויימא
 לא תקח האם על הבנים, מיד דנפיק
 זכור ושמור דשבת, וייתי ליליא
 דיומא קמא דשבתא, קלא תניינא
 נפיק שלח תשלח.

הפורש סכת שלום עלינו

והנשמות שהם מצדה של השכינה
 העליונה נקראו אפרוחים, ונפשות
 שמצד השכינה התחתונה נקראים
 ביצים, וזהו הסוד של הפורס סכת
 שלום עלינו, האם העליונה שהיא
 סכת שלום שסוככת עליהם, ושלום
 עמה, שנאמר בו הנני נותן לו את
 בריתי שלום, ויש סכה למטה **כ"ו**
 ה"ס, שהוא יאהדונה"י, סכת שלום,
 כוס, ת' שהוא תפארת. באותו הזמן
 יהיו הבנים ברשותו של הקדוש
 ברוך הוא, וקול יצא ויאמר לא תקח
 האם על הבנים. מיד שיוצא זכור
 ושמור של שבת ויבא הלילה של
 יום הראשון של שבת, קול שני יוצא
 שלח תשלח.

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

כח. אל תשמע לדברי היצר הרועה לאבד נפשך אחר שמצוה לענג שבת ואם כן ילך ויטיל כי הוא לו לענג, הא למה זה דומה למצות שמחת יום טוב שפתי היצר לשמח בשמחת הוללות וטיול, ובאמת אין כונת השם יתברך על שמחה זו ועל ענג זה, כי כונתו יתברך לזכות אותנו שנשמח ביום טוב במאכל ובמשתה ושמחת לב בספור נפלאותיו ולזמר שבחיו וכן הוא מצות ענג שבת שיענג גופו במאכל ובמשתה ומעט שנה, אבל לטיל ולדבר דברים בטלים אין זה ענג של מצוה רק של הוללות (בעל חיי אדם בספרו זכרו תורת משה סימן י).
 כט. אסור לקרא בשבת עתוננים (שאלת יעב"ץ שיערי תשובה סימן ש"ז, תפא"י בכלכלת שבת, יסוד יוסף).

ל. מה שצריך לדבר מתר לדבר אף בלשון חל אבל מה שאינו צריך לא יועיל מה שידבר בלשון הקדש (זת"מ סימן מ"ח) והאריז"ל היה נזהר שלא לדבר בשבת קדש רק בלשון הקדש וכשהיה אומר דרוש ודברי תורה היה מפרשה לעתים בלשון העם כדי שיבינו, וכן היה נזהר שלא לדבר דברי חל בשבת ואפלו בלשון הקדש (נגיד ומצוה מובא בבאר היטב סימן ש"ז סק"א).

לא. ברמב"ן פרשת אמר דאם אינו שובת ומתנהג כחל עובר על מצות עשה דאורייתא של "שבתון" (מובא בשאלות ותשובות חתם סופר ח"ו צ"ז).

לב. אסור לנסע במסלת הברזל בשבת אפלו מתנהג על ידי עפוי"ם וגם בלעדו היה נוסע, ואפלו קנה שם שביתה (שאלות ותשובות חתם סופר ח"ו צ"ז, שאלות ותשובות מהר"י אסאד אורח חיים סימן נ"ח, שו"מ מהר"ה ח"א סימן ג, תפא"י כלכלת שבת אות ט).

לג. אסור לשמע מראדי"א דברי מסחר דדוקא הרהור דממילא מתר ולא משמיעת קול (שלח"מ סימן ר' סעיף קטן ע"ב).

לד. יש להתיר לקטנים מיני שחוק אם אינו להרויח אלא לתענוג בעלמא, אבל לגדולים יש לאסור דלא נתנה שבת אלא לענג ולדברי תורה (מור"ק סימן של"ח, וכעין זה בים של שלמה ביצה פרק קמא סימן ל"ד).

לה. אסור למדד בשבת שום דבר אם הפונה לצרה, אלא אם כן לצרה מצוה (אורח חיים ש"ו סעיף ז) ובנפל אסור לתוך היתר מתר למדד אם יש ששים (עקרי הד"ט

המשך סיפור מעמוד כ

סימן י"ד אות כ"א), ויש מחמירין שישער דוקא באמד הדעת ובמראה עיניו ישפט ולא ימדד (פרי מגדים שכ"ג י"ד, שאלות ותשובות בית יהודה סימן כ"ט), ויש מקלין אפלו מדידה להתלמד להוראה (משנה ברורה ש"ו סעיף קטן ל"ה בשם פרי מגדים כאן).

לו. אסור לפתח דלת או חלון נגד נר דלוק כשהוא קרוב להם שפא יכבה על ידי זה, אבל מתר לסגר דלת וחלון (רע"ז סעיף ב).

לו. יכולים לבקר החולה בשבת, ולא יאמר לו פדרך שאומר בחל אלא אומר לו "שבת היא מלזעק ורפואה קרובה לבא ורחמיו מרבים ושבתו בשלום" (סימן רפ"ז), והמנהג עכשו לומר בבקור חולים עד, קרובה לבא, ולא יותר (שכנה"ג אות ב).

לח. בשבת אל ידבר מאוהביו שמתו או שהן בצער כדי שלא יצטער (ס"ח סימן ק"י) וקל וחמר שלא יודיע לאדם שאיזה קרוב או אהובו הוא בצער או חולה או שמת, כדי שלא יצטער, והוא ברור (כף החיים סימן חפ"ר אות ה).

לט. כתבו חכמי מוסר דעקר בקור חולים לעניים לראות אם צריכים איזה דבר, ומי שיש ספק בידו לא יפה עושה לבקר בשבת, ואם בעל נפש הוא ילך בחל לבקר עניים החולים ויראה דרכם ועננים וירחם עליהם כפי אשר תשיג ידו, והיא מצות בקור חולים כתקנתה וכו', ומה טוב מנהג עיר הקדש ירושלים כי אם בקרת תהיה לכבוד חתן או אבי הבן הוא כמו רגע כניסה ויציאה דוקא (מחבר"ר סימן רפ"ו אות ה, מובא בשערי תשובה בקצור) ונראה מי שבימות החל טרוד במילי דשמאי או דעלמא ובשבת שיש לו פנאי הולך לחולה אוהבו שיודע בו שיש לו נחת מזה שהוא בא אליו לבקרו מצוה קעביד ואין לו למנע מללכת בשבת ויום טוב, ומי שהוא רך הלבב ומצר על יסורי החולה אין לו לילך בשבת לבקר דלענג נתן ולא לצער (שערי תשובה שם).

מ. הרגיל בשנת צהרים אל יבטלנו כי ענג הוא לו (טור ורמ"א סימן ר"צ סעיף א).

מא. לא יאמר גלך ונישן כדי שנוכל לעשות מלאכתנו במוצאי שבת שמראה בזה שנח וישן בשביל ימות החל (ס"ח סימן רס"ו, באר היטב סימן ר"ד, סעיף קטן א).

מב. אין לרוץ בשבת אלא לדבר מצוה (סימן ש"א סעיף א).

מג. ואסור לפסע יותר מאמה בפסיעה אחת אם אפשר לו בפחות (שם ברמ"א), והוא הדין לדלג (רמב"ם פרק כ"ד הלכה ד).

מד. אסור לעין בנכסיו לראות מה צריך למחר, או לילך לפתח המדינה כדי שימחר לצאת בלילה למרחץ (ש"ו סעיף א).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

גודל מעלתו של רבי שמעון בר יוחאי

הקדמת הזהר ג, ב

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. כשהגיעו לשדה אחד וכו'. השתטח רבי חייא בארץ ונשק את העפר, וככה ואמר: עפר, עפר, כמה אתה קשה ערף, כמה אתה בחצופה, שכל מחמדי העין ירקבו בך, כל עמודי אורות העולם תאכל ותשחק. כמה אתה חצוף, המאור הקדוש (רשב"י) שהיה מאיר את העולם, השליט הגדול שממנה, שזכותו מעמידה את העולם, ירקב בך. רבי שמעון, אור המאור, אור העולמות, אתה נרקב בעפר ואתה מקים ומנהיג את העולם. השתומם רגע אחד, ואמר: עפר, עפר, אל תתנאה, שלא ימסרו בך עמודי העולם, שהרי רבי שמעון לא ירקב בך.

קם רבי חייא והיה בוכה. הלך ורבי יוסי עמו. מאותו היום התענה ארבעים ימים לראות את רבי שמעון. אמרו לו, אינך רשאי לראות אותו. בכה והתענה ארבעים ימים אחרים, הראו לו במחזה את רבי שמעון ורבי אלעזר בנו שהיו עוסקים בדבר הזה שאמר רבי יוסי, והיו כמה אלפים

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארעה, כד מטו לחד בי חקל וכו'. אשתטח רבי חייא בארעה ונשק לעפרא, וככה ואמר עפרא עפרא כמה את קשי קדל, כמה את בחציפו. דכל מחמדי עינא יתבלון בך, כל עמודי נהורין דעלמא תיכול ותידוק. כמה את חציפא, בוצינא קדישא דהוה נהיר עלמא, שליטא רברבא ממנא דזכותיה מקיים עלמא אתבלי בך. רבי שמעון נהירו דבוצינא נהירו דעלמין אנת בלי בעפרא ואנת קיים ונהג עלמא. אשתומם רגעא חדא, ואמר עפרא עפרא לא תתנאי דלא יתמסרון בך עמודין דעלמא דהא רבי שמעון לא אתבלי בך.

קם רבי חייא והוה בכי. אזל ורבי יוסי עמיה. מההוא יומא אתעני ארבעין יומין למחמי לרבי שמעון. אמרו ליה לית אנת רשאי למחמי ליה. בכה ואתעני ארבעין יומין אחרנין. אחזיאו ליה בחזווא לרבי שמעון ורבי אלעזר בריה, דהוו לעאן במלה דא דאמר רבי יוסי, והוו כמה

זהר השבת

אלפין צייתין למלוֹלִיה. אדְהֵכִי חֵמָא כְּמָה גְדַפִּין רַבְרַבִּין עֲלָאִין וּסְלִיקוּ עֲלֵיהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וּרְבִי אֶלְעָזָר בְּרִיה וּסְלִיקוּ לְמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא, וְכָל אֲלִין גְדַפִּין הוּוּ מְחַכְאֵן לְהוּ. חֵמָא דְמַתְהַדְרָן וּמַתְהַדְשָן בְּזִיווּן וּנְהִירוּ יִתִיר מְנַהֲרָא דְזִיוָא דְשַׁמְשָׁא.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר יִיעוּל רַבִּי חֵיָא וְלִיחֵמִי בְּכֵמָה דְזִמִּין קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא לְחַדְתָּא אֲנָפִי צְדִיקִיָּא לְזִמְנָא דְאֵתִי. זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְעָאֵל חֵכָא בְּלֵא כְּסוּפָא, וְזְכָאָה מָאן דְקָאִים בְּהוּוּא עֲלֵמָא כְּעִמּוּדָא תְּקִיף בְּכֵלָא. וְחֵמָא דְהוּוּ עָאֵל, וְהוּוּ קָם רַבִּי אֶלְעָזָר וּשְׁאָר עִמּוּדִין דִּיתְבִּין תַּמָּן. וְהוּוּ הוּוּ כְּסִיף וְאֲשַׁמִּיט גְרַמִּיה וְעָאֵל וְיִתִּיב לְרַגְלוֹי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן.

קָלָא נִפְק וְאָמַר מָאִיד עֵינֵךְ. לֹא תִזְקוּף רִישְׁךָ, וְלֹא תִסְתַּכַּל. מָאִיד עֵינֵי וְחֵמָא נְהוּרָא דְהוּוּ נְהִיר לְמַרְחֹק. קָלָא אֶהְדֵּר בְּמַלְקָדְמִין וְאָמַר עֲלָאִין טְמִירִין סְתִימִין פְּקִיחִי עֵינָא אֲנֹן דְמִשְׁטָטִין בְּכָל עֲלֵמָא אֶסְתַּכְּלוּ וְחֵמוּ. תַּתְּאִין (נ"א תַּנְאִין) דְמִיכִין סְתִימִין בְּחוּרֵיכֹן אֶתְעֵרוּ.

מָאן מְנַכּוֹן דִּי חֲשׂוּכָא מְהַפְּכֵן לְנַהוּרָא וְטַעֲמִין מְרִירָא לְמַתְקָא עַד לֹא יִיתוֹן חֵכָא. מָאן מְנַכּוֹן דְמְחַכְאֵן בְּכָל יוֹמָא לְנַהוּרָא דְנְהִיר בְּשַׁעֲתָא דְמַלְכָּא פְּקִיד לֹאִילְתָּא וְאֶתְיַקֵּר וְאֶתְקֵרִי מַלְכָּא מִכָּל מַלְכִין דְעֲלֵמָא. מָאן דְלֹא מְצַפֵּה דָא בְּכָל יוֹמָא בְּהוּוּא עֲלֵמָא, לִית לִיה חוּלְקָא חֵכָא.

שׁוֹמְעִים לְדַבּוּרוֹ. בִּינְתִים רָאָה כְּמָה כְּנַפִּים גְּדוֹלוֹת עֲלִיוֹנוֹת, וּמַעֲלִים עֲלֵיהֶם אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאֶת רַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, וְעוֹלִים לִישִׁיבַת הַרְקִיעַ, וְכָל אֵלוֹ הַכְּנַפִּים הָיוּ מְחַכּוֹת לָהֶם. רָאָה שְׁחוּזִרִים וּמַתְהַדְשִׁים וּמְאִירִים יוֹתֵר מִהָאֹר שֶׁל זֵו הַשֶּׁמֶשׁ.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, יִכְנַס רַבִּי חֵיָא וְיִרְאֶה בְּמָה שְׁעֵתִיד הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְחַדֵּשׁ אֶת פְּנֵי הַצְּדִיקִים לְעֵתִיד לְבָא. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁנַכְנַס לְכָאן בְּלִי בּוֹשָׁה, וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁעוֹמֵד בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם כְּעִמּוּד חֹזֵק בְּכָל יוֹמָא שְׁהִיָּה נִכְנַס וְעוֹמֵד רַבִּי אֶלְעָזָר, וּשְׁאָר הָעִמּוּדִים שְׁיוֹשְׁבִים שָׁם. וְהוּא הִיָּה מְתַבְּיֵשׁ, וְהַשְּׁמִיט אֶת עַצְמוֹ, וְנִכְנַס וְיָשֵׁב לְרַגְלֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן.

יֵצֵא קוֹל וְאָמַר: הַנְּמִד עֵינֵיךְ וְאֵל תָּרִים רִאשְׁךָ וְאֵל תִּסְתַּכַּל. הַנְּמִיד עֵינֵי וְרְאֶה אֹר שְׁמֵאִיר לְמַרְחֹק. חֹזֵר הַקּוֹל בְּמַקְדָּם וְאָמַר: עֲלִיוֹנִים טְמוּנִים נִסְתָּרִים, פְּקוּחֵי הָעֵין, אוֹתָם שְׁמִשׁוּטְטִים בְּכָל הָעוֹלָם, הִסְתַּכְּלוּ וְרֵאוּ! תַּחְתּוֹנִים [נ"א תַּנְאִים] יִשְׁנִים נִסְתָּרִים בְּחוּרֵיכֶם הִתְעוֹרְרוּ!

מִי מִכֶּם שְׁהוֹפְכִים חֶשֶׁד לְאֹר וְטוֹעֲמִים מֵר לְמַתּוֹק טָרֵם בּוֹאֵם לְכָאן? מִי מִכֶּם שְׁמַחְפִּים בְּכָל יוֹם לְאֹר שְׁמֵאִיר בְּשַׁעֲהַ שְׁהַמְלִךְ פּוֹקֵד אֶת הָאִילָה, וּמִתְכַּבֵּד וְנִקְרָא מֶלֶךְ מִכָּל מַלְכֵי הָעוֹלָם? מִי שְׁלֹא מְצַפֵּה לְזֶה בְּכָל יוֹם בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם - אֵין לוֹ כָּאן חֵלֶק!

בינתיים ראה כמה מן החברים סביבו, כל אותם העמודים שקימים, וראה שמעלים אותם לישיבת הרקיע. אלו עולים ואלו יורדים. ומעל כלם ראה בעל הנפנים שהיה בא, והוא נשבע שבועה ששמע מאחורי הפרגוד, שהמלך פוקד בכל יום וזוכר את האילה ששוכבת לעפר, ובעט בעיטות באותה שעה בשלש מאות ותשעים רקיעים, וכלם מפחדים ורועדים לפניו. ומוריד על זה דמעות, ונפלות אותן הדמעות הרותחות כאש לתוך הים הגדול, ומאותן הדמעות עומד אותו הממנה של הים, ומתקים ומקדש את שמו של המלך הקדוש, ומקבל עליו לבלע את כל מימי בראשית וכוונם אותם לתוכו בשעה שיתקבצו כל העמים על העם הקדוש, ויתבכשו המים, ויעברו ביבש.

בין כך שמע קול שאומר: פנו מקום, פנו מקום, שהנה המלך המשיח בא לישיבת רבי שמעון, היות שכל הצדיקים ששם וראשי הישיבה, ואותן ישיבות ששם הן רשומות, וכל אותם חברים שבכל ישיבה עולים מהישיבה של כאן לישיבת הרקיע, והמשיח בא בכל אותן הישיבות וחותרם תורה מפי החכמים. ובאותה השעה בא המשיח מתעטר [ג"א מראש] מריחות הישיבות בעטרות עליונות.

באותה שעה קמו כל אותם

אדהכי כמה מן חברי א סחרניה כל אנון עמודין דקנימין. ותמא דסליקו לזן למתיבתא דרקיעא. אלזין סלקין ואלזין נחתין, ועילא דכולהו תמא מארי דגדפי דתוה אתי והוא אומי אומאה דשמע מאחורי פרגודא דמלכא מפקד בכל יומא ודכיר לאילתא די שכיבת לעפרא, ובעט בעיטין בההוא שעתא בתלת מאה ותשעין רקיעין, וכלהו מרתתין וזעין (דף ד ע"ב) קמיה. ואוריד דמעין על דא, ונפלי אנון דמעין רתיחין כאשא לגו ימא רבא, ומאנון דמעין קאים ההוא ממנא דימא ואתקיים וקדיש שמייה דמלכא קדישא וקביל עליה למבלע כל מימיו דבראשית ויבנוש להו לזויה בשעתא דיתפנשוון כל עממיא על עמא קדישא, וינגבון מיא, ויעברון בנגיבו.

אדהכי שמע קלא דאמר פנון אתר, פנון אתר דהא מלכא משיחא אתי למתיבתא דרבי שמעון בגין דכל צדיקיא דתמן רישי מתיבתא ואנון מתיבתי דתמן רשימין אנון. וכל אנון חברין די בכל מתיבתא סלקי ממתיבתא דהכא למתיבתא דרקיעא. ומשיח אתי בכל אנון מתיבתי וחתים אורייתא מפומייהו דרבנן. ובההיא שעתא אתי משיח מתעטר מן (ג"א רישי) ריחי מתיבתי בעטרין עלאין.

בההוא שעתא קמו כל אנון

חברייא וקם רבי שמעון והוה סליק נהוריה עד רום רקיע, אמר ליה רבי זבאה אנת דאורייתך סלקא בתלת מאה ושבעין נהורין, וכל נהורא ונהורא אתפרשת לשית מאה ותליסר טעמין סלקין ואסתחין בנהרי אפרסמונא דכנא. וקודשא בריך הוא איהו חתים אורייתא ממתבתך וממתבתא דחזקיה מלך יהודה ומגו מתיבתא דאחיה השילוני. ואנא לא אתינא למחתם ממתבתך, אלא מארי דנדפין אתי חכא, דהא ידענא דלא ייעול גו מתיבתי אחריתי אלא במתיבתך.

בההיא שעתא סח ליה רבי שמעון ההוא אומאה דאומי מארי דנדפין. גדין אודעזע משיח וארים קליה ואודעזעו רקיעין ואודעזע ימא רבא ואודעזע לוויתו וחשיב עלמא לאתהפכא. אדהכי חמא לרבי חייא לרגלוי דרבי שמעון. אמר מאן יהיב חכא בר נש לביש מדא דההוא עלמא. אמר רבי שמעון דא איהו רבי חייא נהירו דבוצינא דאורייתא. אמר ליה יתכנש הוא ובגוי וליהוון ממתבתא דילך. אמר רבי שמעון זמנא יתייהיב ליה. יהבו ליה זמנא ונפק מתמן מזדעזע וזלגין עיניו דמעין. אודעזע רבי חייא ובכה ואמר זבאה חולקהון דצדיקייא בההוא עלמא, וזבאה חולקיה דבר יוחאי דזכה לכך. עליה פתיב, (משלי ח) להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא.

החברים, וקם רבי שמעון, והיה עולה אורו עד רום [הרקיע]. אמר לו, רבי, אשריך שתורתך עולה בשלש מאות ושבעים אורות, וכל אור ואור נפרד לשש מאות ושלושה עשר טעמים שעולים ורוחצים בנהרות אפרסמון טהור. והקדוש-ברוך-הוא מאשר תורה משיבתך, ומישיבתו של חזקיהו מלך יהודה, ומתוך ישיבתו של אחיה השילוני. ואני לא באתי לאשר משיבתך, אלא בעל הכנפים בא לכאן, שהרי ידעתי שלא יכנס לתוך הישיבות האחרות אלא לישיבתך.

באותה שעה ספר לו רבי שמעון אותה השבועה שנשבע בעל הכנפים. אז הזדעזע המשיח והרים קולו, והזדעזעו הרקיעים, והזדעזע הים הגדול, והזדעזע הלוויתן, וחשב העולם להתהפך. בין כך ראה את רבי חייא לרגלי רבי שמעון. אמר, מי נתן פאן אדם שלבוש מדי אותו העולם? אמר לו רבי שמעון, זה הוא רבי חייא, האור של מאור התורה. אמר לו, יתכנס הוא ובגוי ויהיו מהישיבה שלך. אמר רבי שמעון, זמן ינתן לו. נתנו לו זמן, ויצא משם מזעזע ועיניו זולגות דמעות. הזדעזע רבי חייא ובכה, ואמר, אשרי חלקם של הצדיקים באותו העולם, ואשרי חלקו של בר יוחאי שזכה לכך. עליו פתוב (משלי ח) להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא.

מפני מה הסתיר הקדוש ברוך הוא מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?

המשר פרק ה

שנים על גבי שנים האכילו השנים עיר שלמה, עיר המלאה בחכמים וסופרים, בנבילות וטרפות. אף... אף לא לעולם חסון, ושכרם בא להם ממוקום שלא תארו בנפשם.

לאחד מסעודות השמחה שהתקיימו בעיר, הזמן גם הרב בעל 'מגלה עמוקות', הלא הוא רבי נתן שפירא, הדרשן הגדול והמקבל האלקי. "צדיקים אין הקדוש ברוך הוא מביא תקלה על ידם" – למדונו חכמינו זכרונם לברכה, ואכן, כאשר הגיש המלצר את הבשר – שהובא מחנותם של השנים – רתתה ידו משום-מה, ונשמטה הצלחת מידו ונפלה ארצה, ונמאס הבשר מאכילה. שם המלצר והביא צלחת אחרת, וכמעשהו בראשון כך בשני: שוב, משום מה, לא הצליח להביא אותה אל יעדה, והבשר שבה נשחת – כל זה למול עיניהם של כל המסבים, ובהם הרב בעל 'מגלה עמוקות'. רק בפעם השלישית, הצליח המלצר סוף-סוף להעמיד את הצלחת על שלחו המזמנים. הרב הבין שיש דברים בגו, ונמנע מלאכל מן הבשר המגוש, ואף הורה לנוכחים שלא לגעת בו.

לאחר מכן, עם שובו לביתו, שלח לקרא לקצבים בעלי החנות. משבאו לפניו, שאלם ודרךשם על אודות כשרות הבשר הנמכר בחנותם.

הללו כמובן נמנעו מכל הודאה על מעשיהם, ואשרו את כשרות הבשר בחנות שלחם. הרב, שבקי היה גם בחכמת הפרצוף, הבין מתוך הדברים שלא הכל נאמר, ולא הכל כשורה, אף הוכחות לא היו בידיו.

למחרת, משהגיע אחד מחתניהם ללמודיו בישיבה, קרא לו הרב ובקש ממנו, שכאשר ישוב הביתה ישב שם, בביתו של חמיו, וילמד בקול על ענשו של המאכיל טרפות.

אכן, משחזר חמיו-הקצב הביתה, שמע את חתנו לומד לפי תמו מתוך הספר על חמרת העברה של האכל טרפות, ועוד יותר של זה המאכיל

לְאַחֵרִים טְרַפּוֹת בְּמַזִּיד. בֵּין הַשָּׂאֵר לְמַד הַחֶתָן אֶת הַסְּפוּר הַבָּא מִתּוֹךְ הַתְּלֻמוֹד יְרוּשְׁלַמִּי בְּמַסְכַּת תְּרוּמוֹת, הַמְּסַפֵּר כָּךְ:

”מַעֲשֵׂה בְּטֶבֶח (=מִקְצֵב) אֶחָד בְּצִיפּוּרֵי, שֶׁהָיָה מֵאֲכִיל יִשְׂרָאֵל נְבִלוֹת וּטְרַפּוֹת. פְּעַם אַחַת שָׁתָה יַיִן בְּעָרֵב שֶׁבַת וְעָלָה לִגַּג וְנָפַל וּמַת. וְהָיוּ כָּלֵבִים מְלַקְקִים בְּדָמוֹ. אַתּוֹן וּשְׂאֵלִין לְרַבִּי חֲנִינְאָ (=בָּאוּ וּשְׂאֵלוּ אֶת ר' חֲנִינְאָ): מַהוּ מִירְמִיתִיָּה מִן קוּמִיָּהוּן (=הֵאֵם מָתָר לְטוֹל אֶת גְּוִיַּת הַמִּקְצֵב מִפְּנֵי הַכְּלָבִים)? אָמַר לוֹן, כְּתִיב: ”וּבִשָּׂר בְּשֻׁדָּה טְרַפָּה לֹא תֹאכְלוּ לְכָלֵב תִּשְׁלַכּוּן אֹתוֹ” (שְׂמוֹת כב), וְזֶה הָיָה גּוֹזֵל אֶת הַכְּלָבִים וּמֵאֲכִיל אֶת יִשְׂרָאֵל. אָמַר לוֹן, אֲרַפּוֹנוּן דְּמַדִּידֵהוּן אֵינוּן אֶכְלִין (אָמַר לָהֶם: הֲרַפּוּ מִמֶּנּוּ, שֶׁמִּשְׁלָהֶם הֵם אוֹכְלִים).”

הַדְּבָרִים הַפְּשׁוּטִים נִכְנָסוּ אֵט אֵט לְלִבּוֹ הַגָּס שֶׁל הַמִּקְצֵב, וְהַחֵל לְהִרְהַר בְּמַעֲשָׂיו לְאַרְךָ כָּל אוֹתוֹן הַשָּׁנִים. הוּא הִרְהַר בְּעֵנָשׁ הַצָּפוּי עַל פִּי הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים, שֶׁאֵין לוֹ כַּפָּרָה לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא, שֶׁאֵין לוֹ תְּקוּמָה מִן הַגִּיהֶנֶם לְנִצְח, שֶׁנִּפְשׁוֹ תִּקְלַע בְּכַף הַקְּלַע, וְכוּ' וְכוּ'.

יוֹם וְעוֹד יוֹם חוֹלֵף, וְהַדְּבָרִים אֵינָם מְנִיחִים לוֹ, הוּא קוֹרֵא לְשִׁתְּפוֹ, וְאַחַר הַתְּחַבְּטוּיּוֹת הֵם מְחַלִּיטִים לְפָנוֹת אֶל הָרַב הַמְּגַלֵּה עֲמוּקוֹת, רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה, וְלִסְפֹּר לוֹ אֶת הָאֲמֶת וְאֶת כָּל הָאֲמֶת. מַסְכַּת הַהוֹנָאָה שֶׁנִּתְגַּלְתָּה לְעֵינָיו הֵיטָה אֲדִירָה, וְהוּא זָמַן אֶת הַשָּׁנִים לְהוֹפִיעַ בְּפָנָיו הַהֶרֶב הַמְּלֵא שֶׁל רַבְּנֵי וְדִינֵי הָעִיר, כְּדִי לְדוֹן בְּעֵינֵינָם.

הַזְעִזוּעַ בֵּין הָרַבָּנִים הָיָה גָּדוֹל, וּכְשֶׁבִיקְשׁוּ הַשָּׁנִים דְּרָךְ תְּשׁוּבָה עֲבוּרָם, הָיוּ בִּינֵיהֶם שִׁעֲנוּ לָהֶם וְאָמְרוּ, שֶׁכָּל דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה נִסְתַּתְּמוּ עֲבוּרָם, כִּי ”גָּדוֹל הַמַּחְטִיאֵו יוֹתֵר מִן הַהוֹרְגוֹ”.

אוֹלָם, הָרַב הַמְּגַלֵּה עֲמוּקוֹת, מִצָּא עֲבוּרָם אֶת דְּרָךְ הַתְּשׁוּבָה הִרְאוּיָה לָהֶם, בְּהִתְאָם לְעוֹנָם הַחֲמוּר.

מַעֲבָר לְצוּמוֹת, תַּעֲנִיּוֹת, סְגוּפִים וּתְפִלוֹת, גַּם צָוָה אוֹתָם הָרַב שֶׁלֹּא יִהְיוּ לְהַנּוֹת מִן הַכֶּסֶף הָרַב שֶׁצָּבְרוּ מִמְכִּירַת בֶּשֶׂר הַטְּרַפָּה. מַעֲבָר לְכָף, כְּתוּבָת-הַמִּשְׁקָל לְמַעֲשֵׂה הָרַע שֶׁל הַחֲטָאֵת הָרַבִּים, צָוָה לָהֶם הָרַב שֶׁיַּעֲשׂוּ כְּדִלְהוֹן:

בְּכָל שֶׁבַת מִהַשְּׁבָחוֹת הַקְּרוּבוֹת, עֲלֵיהֶם לְלַכֵּת לְאַחַד מִבְּתֵי הַכְּנִסְיּוֹת וּבְתֵי הַמְּדַרְשׁוֹת, וְעַם סִיּוּם קְרִיאַת הַתּוֹרָה, כַּאֲשֶׁר בֵּית הַכְּנִסְתָּ מְלֵא אָדָם, עֲלֵיהֶם לְעִלוֹת עַל הַבֵּימָה וְלִסְפֹּר עַל מַעֲשֵׂיהֶם בְּפְרוֹטְרוֹט אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשׂוּ, שֶׁחֲטִיאֵו עִיר שְׁלָמָה בְּאֲכִילַת בֶּשֶׂר פְּגוּלִים בְּמִשְׁחָף שָׁנִים כֹּה רַבּוֹת. ”אַל תִּמְהָרוּ לְרַדֵּת מִן הַבֵּימָה” – הוֹסִיף הָרַב וְאָמַר – ”עֲמְדוּ שָׁם מוֹל הַקֶּהֱל

הַמִּשְׁרָךְ בַּעֲמוּד כַּח

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספור בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא

אך מלאכי הדין, המשטינים והמקטרגים, השיבו מלחמה שערה בצעקם
בחמת זעם בקול מרעיש עולמות:

”בואו וראו את השואה שנשטמה זו חוללה ברב פשעיה!...”
ותוך שניה הגיעו מפל הצדדים אלפים ורבות נשמות, מיללות ובוכות
ופוקעות צרה:

”הוא גרם למותנו במגפה בגלל עוונותיו!”
”אני עברתי מן העולם בדמי ימי”, קוננה אחת הנשמות, ”מפני שרשע
זה הכשיל אלפים ורבות במאכלי טרפה!”
”היינו ילדי חדר, תינוקות של בית רבן!” יללו נשמות אחרות, ”לא ידענו
טעם חטא! היו לנו סכניים להיות גדולי תורה ויראה, ובגלל עוכר ישראל
זה גוענו בעודנו באבנו!”

”ואנחנו היינו נשים צעירות”, נשמע קול נהי ובכי תמרורים מסמרי
שערות, ”ילדנו ילדים בקדשה ובטהרה, קנינו לגדל אותם לתורה ולחפה
ולמעשים טובים, אולם בגלל עוונותיו של זה, נפחנו את נשמותינו בשעת
הלדה או בתקופת ההנקה. התינוקות הרפים נשארו יתומים, פעוטות ללא
אהבת אם וללא טפול אמהי מסור, ועתה אין לנו מנוחה בקבר, קול בכי
הפעוטות המסכנים בעריסותיהם אינו מרפה מאתנו! כצפרים המקננות
על גוזליהן כן אנו מרחפות תמיד על עריסותיהם ומטותיהם של פרי בטנו
שנשארו לאנחות. וכשהם סובלים תחת יד המטפלות או בידי האמהות
החורגות, אנו נשרפות ממש מרב צער למראה הדמעות של מחמלי נפשנו
חסרי הישע... בשבילנו אין צרך בגיהנום! הסבל והצער של היתומים
העוזבים, שאין להם מי שגן עליהם, הם בשבילנו יותר גרועים מעוניי
התפת. כבר חפנינו ליום שבו יגיע לכאן הרשע האכזר הזה, כדי לראות
כיצד יתנקמו בו על צערם של עוללינו וטפינו, כיצד יתלקח באש הגיהנום!
ולבסוף רוצים למחל לו ולסלח לו על הכל! לא! בשום פנים ואופן לא!”

בְּעוֹד הַנְּשִׁים שׁוֹפְכוֹת אֶת מְרֵי לֶבָן בְּצִנְחוֹת זַעַם וְכַעַס וְתוֹבְעוֹת נִקְמָה עֲבוּר עוֹלְלֵיהֶן וְיוֹנְקֵיהֶן, הִתְחִילוּ לִפְלֹשׁ לְתוֹךְ אוֹלָם הַמְּשֻׁפָּט עֲדָרִים עֲדָרִים שֶׁל בְּקָר וְצֹאן, עֲגָלִים וְגֵדָיִים, כְּשֶׁהֵם פּוֹעִים וְגוֹעִים, בּוֹכִים וּמְקוֹנְנִים בְּלִשׁוֹנָם הָאֵלֶמֶת, וְשׁוֹטְחִים אֶת טַעֲנוֹתֵיהֶם בְּפָנֵי בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעֲלָה:

”הֵינּוּ גְלִגּוּלִים וְזִקּוּקִים לְתַקּוֹן נְשֻׁמוֹתֵינוּ בְּעוֹלָם שֶׁל מָטָה. יְכַלְנוּ לְזַכּוֹת לְמִנְיָחָה רַק עַל יְדֵי זֶה שֶׁשׁוֹחֵט יֵרָא שְׁמַיִם יִשְׁחַט אוֹתָנוּ בְּשִׁחִיטָה כְּשִׁטְרָה וַיַּעֲשֶׂה עֲלֵינוּ אֶת הַבְּרָכָה! כֹּל הַזְּמַן הֵינּוּ מְלֹאֵי חֶרֶד שֶׁלֹּא נִפְּל חֲלִילָה בְּיָדַיִם שֶׁל גּוֹי וְנִשְׁחַט שְׁחִיטָה טְרִפָּה. וְכִשְׁכַּבְר זָכִינוּ שֶׁיְהוּדֵי יִקְנֶה אוֹתָנוּ וְצָפִינוּ שֶׁיּוֹבִילוּ אוֹתָנוּ אֶל הַשׁוֹחֵט שֶׁיִּשְׁחַט אוֹתָנוּ בְּבִרְכָה, בְּסַפִּין כְּשִׁטְרָה לְלֹא פְּגִימָה, לְקַח אוֹתָנוּ פּוֹשֵׁעַ יִשְׂרָאֵל זֶה, הֵבִיא אוֹתָנוּ לְתוֹךְ מַחֲסַן סִתְר נִדָּח, וְשָׁם קִטַּל אוֹתָנוּ בְּמַהְלָמוֹת קָרֶדֶם עַל הָרֹאשׁ, כְּפִי שְׁנוֹחְרִים חֲזִירִים טְמֵאִים! כֹּל תְּקוּוֹתֵינוּ וְצַפִּיּוֹתֵנוּ לְתַקּוֹן וְלְמִנְיָחָה, נִפְצוּ וְנִהְיוּ לְאֵל בְּיָדֵינוּ הַגְּסוֹת שֶׁל מַאֲכִיל טְרִפּוֹת זֶה, וְעַכְשָׁו אָנוּ שׁוֹבֵב נְעִים וְנָדִים בְּעוֹלָם הַתְּהוֹ מְבַלִּי לְמַצָּא מְנוּחָה!”

(המשך יבוא בעז"ה)

המשך 'מגלה עמוקות' מעמוד כו

וְשָׁמְעוּ אֶת כָּל הַחֲרוּפִים וְהַעֲלִבוֹנוֹת שִׁיטְחוּ בְכָם. אַתֶּם רְאוּיִים לְכָר, וְזֶה חֵלֶק מִכְּפָרְתְּכֶם!”

עוֹד הִטִּיל עֲלֵיהֶם הָרֵב, שְׁעַם סִיוִם הַתְּפִלָּה עֲלֵיהֶם לְשַׁכַּב בְּיַצִּיאוֹ מִבֵּית הַכְּנֶסֶת, כֹּךְ שֶׁכָּל הַיּוֹצֵא יְדוּרָה עֲלֵיהֶם בְּרַגְלָיו, לְהַשְׁלֵמַת סֵאת הַכְּפָרָה שְׁלָהֶם. וְאֵם יִרְצֶה מֵאֵן-דָּהוּ לְהוֹסִיף מְשָׁלוֹ - יוֹסִיף לָהֶם לְלֹא שׁוּם מַחָאָה מְצָדֶם.

וְהוֹסִיף הָרֵב: ”כֹּל אוֹתָהּ שְׁעָה שֶׁתְּהִיוּ שְׁטוּחִים עַל הָאָרֶץ וְהִקְהֵל עוֹבֵר עֲלֵיכֶם וְרוֹמֵס אֶתְכֶם, יִהְיֶה פִיכֶם מְמַלֵּל אֶת ה'וִידוּי' שֶׁל יוֹם הַכְּפָרִים: ”עַל חֻטָּא שֶׁחֻטְּאָנוּ לְפָנֵי כָּל הַקְּהָל הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה.”

כֹּךְ עֲלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת בְּמִשְׁךְ חֻדָּשִׁים, עַד שֶׁיַּעֲבְרוּ בְּכָל בְּתֵי הַכְּנֶסֶיּוֹת וּבְתֵי הַמְּדַרְשׁוֹת הָרַבִּים שֶׁבְּעִיר קְרֵאקוּב, אוֹתָהּ הַחֻטִּיאוּ.

כְּאֲשֶׁר יִסִּימוּ אֶת סֹבֵב בְּתֵי הַכְּנֶסֶת הָאָמור, כֹּךְ שֶׁלְמַעֲשֶׂה בְקִשׁוֹ מִחִילָה מִכָּל הַחַיִּים בְּעִיר - עֲלֵיהֶם לְלַכֵּת וּלְסַבֵּב עַל בְּתֵי הָעֲלָמִיו, וְכָל מִי שֶׁיְהִי בַחַיִּים בְּזִמָּן שֶׁהַחֻטִּיאוּ אֶת הָעִיר וַיִּתְּכּוּ וְטַעַם טַעַם אֲסוּר בְּגִלָּל מַעֲשֵׂיכֶם - לַעֲמוֹד עַל קְבָרוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ מִחִילָה וְסִלִּיחָה וְכְפָרָה, בְּדַמְעוֹת וּבְכִי, עַד שֶׁיַּעֲבְרוּ כֹךְ אֶת כָּל הַמַּתִּים שֶׁחִיוּ בְּשָׁלְשִׁים הַשָּׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת.

המשך בעמוד ל

סֵפֶר מִזְכָּה הַרְבִּים בְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנַת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר הַמִּזְכָּה אֶת הַרְבִּים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדורי שים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שְׁמַדְפִּים ספרים להזְהִיר אֶת
הַרְבִּים, או שְׁנֹתוֹן כֶּסֶף לַהֲדַפִּים

פֶּרֶק ד'

איך שצדיקי הדורות מסרו נפשם וביטלו מתורתם ועבודתם הק' בכדי להציל ולזכות הרבים שלא יסוו מדרך התורה, ואילמלא עשו כן היו מיליוני יהודים מתפתים לסור מדרך התורה ולרדת לבאר שחת ובגודל קדושתם זכו להציל את כלל ישראל

התוכן:

- א. דרישה נמרצת מגדולי ישראל לבטל מלימודם ולהתייצב במלחמה נגד מהרסי הדת.
- ב. נסיון הכי הגדול לעובדי ה' באמת.
- ג. אין שום תועלת לחדש חידושים ולהוציאם לאור אם כלל ישראל ינזור אחר.
- ד. הצדיק הקדוש רבי הלל קאלאמייא ביטל מלחזור על תלמודו כדי שיזכה להרבות כבוד שמו יתברך.
- ה. הצדיק הק' ר"ה קאלאמייא לא ערך חידושו על כל התורה מפני זיכוי הרבים.
- ו. הצדיק הקדוש רבי הלל קאלאמייא מבטל מלימודו מפני זיכוי הרבים.
- ז. הצדיק הקדוש רבי הלל קאלאמייא העיד על עצמו שערך חיבוריו בכתב ידו בדיו שאסף מדמעות עיניו שבכה על צער גלות השכינה.
- ח. הכתב סופר זצ"ל מעיד שאלמלא רבי הלל היה כלל ישראל בתקופתו יורד לטמיון חס ושלום.

המשך 'מגלה עמוקות' מעמוד כח

עם סיום בקשת המחילה מכל מי שיתכן ועבר על אסור אכילת נבלות וטרפות, על השנים יהיה לצאת לגלות בת שלש שנים. לא יהיה עמם יותר מצרור אחד, ובו לא יותר

מכדי סעודה אחת לקיום נפשם. לא ישהו במקום אחד יותר מ'מעת-לעת' (=יממה) אחת. חוץ משבתות וחגים. לא יבוא בשר אל פיהם בכל ימות החול, רק בשבתות וימים טובים, וגם זה רק כזית לצאת ידי חובת בשר. במקום בו ישנו לילה אחד, לא ישנו לילה נוסף. לא יתעכבו בשום מקום בגלל פגעי מזג אויר; גשם, שלג, ברד וכפור לא יעצרום. לישון, ישנו רק על הארץ כשאבו מראשותם. נדבות תקבלו רק כדי חייכם לצרף אותו היום, ופרוטה לא תותר בידיכם ליום מחר... וכל היום על זה הדורף.

עוד הורה הרב, שבכל מקום אליו יגיעו, יעלו על הבימה לעיני כל הקהל ויאמרו בזה הלשון:

"יהודים. להוי ידוע לכם שאנחנו פושעי ישראל. במשך עשרות בשנים האכלנו את קהלת קראקוב בטרפות ונבלות, והכשלנו את הרבים באלפי ורבבות אסורי תורה. עתה אנו מבקשים דרוך תשובה: אנא, במטותא ממכם, התפללו בעד נשמותינו החטאות לאלוקים ואדם!"

הרב סיים דבריו באמירה זו:

- "לאחר שלש שנים שתנהגו בצורה זו, רשאים אתם לחזר לקראקוב ברגל, לבתיכם ומשפחתכם. אם יתן ה' לי חיים עד אז - הכנסו אצלי ואדריך לכם את הדרך אשר תמשיכו בה. אם לא אהיה עוד בין החיים - תמצאו אצל ממלא-מקומי מכתב ערוף וחתום עבורכתם, שיורה לכם את אשר תעשו!"

השנים יצאו מיד, למלא אחר הוראות הרב. (המשך יבוא בעז"ה)

אגרות הזֶהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזֶהר העולמי
מהתְרִשְׁמוּתם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזֶהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

לְכבוֹד הַרְבָּנִים הַחֲשׂוּבִים מְזַכֵּי הַרְבִּים מִמְּפָעַל הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ הָעוֹלָמִי.
שְׁלוֹם וּבִרְכָה!

אחר דרישת שלומכם הטוב - וברון וברננים - לרגל היום הזה הנכבד והנורא
משנכנס אדר מרבים בשמחה - וכפי שמסביר המאור עינים שאדר הינו: א' דר,
אלופו של עולם דר, וכל הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר וכו' כידוע ללומדי
הזהר הקדוש. אשריהם ואשרי חלקם! חלק הוי"ה בחלתם! כי חלק הוי"ה עמו
! יעקב חבל בחלתו! כידוע וכו'.

(מבואר בזהר הקדוש על האושפיזין היורדים בחג הספות לשבת עמנו בסכה הקדושה)
המקיפה ומסבבת את כל אחד ואחד מישראל - עיין שם בזהר הקדוש ותראה דברים נפלאים
ועצומים, מזהב ומפז מבהיקים, ברון וברננים זהרים, לאין קץ ולאין תכלה שמחים, ככלה [היא
התורה, יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה ביחוד השלם. אורייתא וקודשא בריה הוא וישראל
חד] מקשטת בהינומים, מ"ה יפית ומ"ה נעמת בתענוגים).

מה נכבד העת הזה כאשר בכל מקום ומקום יושבים יהודים ולומדים את
הזהר הקדוש ומקורבים את הגאולה בפועל ממש, ובכל המחשבה דבור ומעשה
שלכם, אשרינו מה טוב חלקנו!!! הרי רשב"י הקדוש יושב עם כל פמליא של
מעלה - הם הצדיקים שכבר אינם בינותינו - ומהם צדיקים קדושי עליון החיים
עמנו עכשו - ונראים כאילו הם בתוך מלבנו של בשר גידים ועצמות - אף כל
מהותם מאד נשגבה, ויושבים יחד ומשיחים ואומרים, הראיתם את פלוני זה
הלומד את הזהר הקדוש? ועולים אל היכלו של משיח, ואומר להם משיח, הנה
הנני מוכן וכבר ארד לגאולה, הכל בזכות פלוני זה ודעמיה הלומד ולומדים את
הזהר הקדוש.

הרי בכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלה, הוא מלכו של עולם, מגיעים, שמחה
וששון ליהודים, כולם לומדים וגורסים בזהר הקדוש, וכמאמר מרדכי, הוא הצדיק
דבכל דרא ודרא, אשר אסתר, היום בזמן הגלות אשר יש הסתר, וכדאיתא אסתר
מן התורה מנין דכתיב ואנוכי הסתר אסתיר, עושה, ומשטה ויום טוב ליהודים.

תגידו לי אתם! - כן אתם הקוראים את דברי אלו ברגע זה ממש! האם ראיתם
מזימכם מי שהוא שלומד זהר ואין כל מהותו מקשה של שמחה ומשטה ויום טוב

לְיִהוּדִים "לְיִהוּדִים הֵיְתָה אוֹרָה וְשִׁמְחָה וְשִׁשׁוֹן וְיִקָּר" (אֶסְתֵּר ח, טז).

הַרִי כֹל לומֵד זֶה־ר מְרַגֵּשׁ בְּעֵצְמוֹ כִּי זֶה "מִשְׁתָּה וְיוֹם טוֹב לְיִהוּדִים" !!!
וְאֶסְפֵּר עוֹבְדָה נִפְלְאָה:

בְּאֶחָד מִן הַיָּמִים הָעֶבֶר עָלִינוּ לטוֹבָה נִסְעֵתִי לְצִיּוֹן קָדְשׁוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ מוֹרְנוּ
רַבִּי יֵיב בְּעַל הַיְסוּרִים זִיע"א וְעַכְיָע"א, וַיְמָה עוֹשָׂה יְהוּדִי כְּשֶׁמַּגִּיעַ לְמָקוֹם כָּזֶה?
- לומֵד זֶה־ר!

בְּקִצּוֹר, לְקַחְתִּי אֶל יָדֵי אֶת הַזֶּה־ר הַקְּדוֹשׁ שֶׁשִּׁלַּחְתָּם לִי לִפְנֵי 3 חֲדָשִׁים, וְהִתְחַלַּתִּי
לְקָרָא, וַיִּמֵּד הַתְּחִיל הַצֹּר הַצּוֹרֵר הַיְדוּעַ ה"קֶלֶפֶת הַמִּן עֲמֶלֶק" הַיִּצְרַר הַרַע יִפּוּחַ שְׁמוֹ
וְזָכְרוּ וְהִסִּיתֵנִי לְחֹשׁוֹב מְחֻשָּׁב גְּאֹה לְאִמּוֹר - כִּי אֲנִי חֹשׁוֹב וְנִכְבָּד הִנֵּה אֲנִי הַיְחִיד
[חֶסֶד וְשִׁלּוּם] שֶׁלּוֹמֵד כְּאֵן אֶת הַזֶּה־ר הַקְּדוֹשׁ,
וְכַמְעַט שֶׁלֹּא נִפְלַתִּי לְרִשְׁתַּת הַפְּרוּסָה הַלְזוֹ.

מִיד רַחֵם עָלַי מְלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַזְכִּיר לִי כִּי עֲדִין לֹא
הִתְפַּלַּלְתִּי אֶת תְּפִילַת הַמִּנְחָה, לְכֵן נִגְשַׁתִּי מִיד אֶל הַיְשִׁיבָה שֶׁל הָעִיר צְפַת וְרֵאִיתִי
מוֹל עֵינַי מַחְזָה אֲשֶׁר לֹא יִשְׁכַּח מְלִבֵּי יָמַי רַבִּים - 120 בַּחוּרִים וְאַבְרָכִים (בְּעֶבֶר
הֵייתָ עוֹשָׂה כְּאֵן סִימּוֹן שֶׁל: !!!!!, אֲךָ הַיּוֹם אֲנִי יוֹדַע שְׁאִין זֶה פֶּלֶא כָּלֵל!). יוֹשְׁבִים וְלוֹמְדִים
בְּהַתְמַדָּה עֲצוּמָה אֶת הַזֶּה־ר הַקְּדוֹשׁ. אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל!!! אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל!!!
אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל!!! אֲשֶׁרִינוּ שֶׁזְכִינוּ מֵה נְעִים וַיְמָה טוֹב חֶלְקֵנוּ!!!

זְכוּת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי יָגוּ עָלִינוּ וְעַל כֹּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן!
בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה עַל שֶׁזְכִיתִי לְהִיּוֹת נִמְנָה עִם מַזְכֵּי הַרַבִּים וְעִם לומְדֵי הַזֶּה־ר
הַקְּדוֹשׁ.

וּבְבִרְכָה שְׁנִזְכָּה כּוֹלְנוּ יַחַד בְּהַאי שְׁתָּא [בְּשִׁנָּה הַזֹּאת] לְגֵאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה, בְּרַחֲמִים
וּבְחֶסֶדִים גְּלוּיִים נְרָאִים וְנִגְלִים.

יוֹסֵף דּוֹד בּוֹרוּכוֹבִיץ

נִכְד רַבְנוּ הַרַב הַקְּדוֹשׁ, אֲשֶׁר מְלָאכִים וְשִׁרְפִים יְרָאִים מִגְּשַׁת אֱלֹהֵי הַרַבִּי רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ מְלִיז'נֶסֶק
זְצוּקְלָה"ה זִיע"א וְעַכְיָע"א, וְנִכְד הַרַה"ק רַבִּינוּ אוֹר שִׁבְעַת הַיָּמִים אֲשֶׁר כֹּל צָבָא הַשְּׁמַיִם חָלִים וְרוֹעֲדִים
מִפְּנֵיו רַבִּי יִשְׂרָאֵל בְּעַל שֵׁם טוֹב זְצוּקְלָה"ה זִיע"א וְעַכְיָע"א.
הַחוּנָה פַּה חִיפָה יַע"א - עַל יַד מַעֲרַת אֱלִיהוּ הַנְּבִיא ז"ל אֲשֶׁר עָלָה מִשָּׁם בְּסַעֲרָה הַשְּׁמַיָּמָה, וַיְדוּעַ
שֶׁזְכִינוּ הַקְּדוֹשׁ רַבִּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלַב זְצוּקְלָה"ה זִיע"א וְעַכְיָע"א כְּשֶׁבָא לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל הַלֵּךְ תַּכְּף יִשְׂרָאֵל
לְמַעֲרַת אֱלִיהוּ, וְשֵׁם הַתְּבוּדָד וְעֵשָׂה עֲבוּדָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, וְאִין כְּאֵן הַמָּקוֹם לְהַאֲרִיךְ, וּמוֹבָא בְּאַרְיִכוֹת בְּכַל
סְפָרֵי מוֹהַר"ו.

